FRENK LARAMI

DOK HOLIDEJ

DOŠAO JE TIHO I UŠAO U LEGENDU

BROJ 448 · CENA 60,00 DIN

Nemačka 1,90 €
Švajcarska 2,60 CHF
Austrija 1,70 €
Holandija 2,00 €
Belgija 2,00 €
BIH 1,80 KM
Makedonija 45,00 DEN
Crna Gora 0,75 €
Hrvatska 10 KN
Slovenija 1,50 €
7. oktobar 2011.

LEGLO ZVEČARKI

★DOK HOLIDEJ★

448

Frenk Larami

LEGLO ZVEČARKI

MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA
Dok Holidej
Broj 448

Direktor
Vladimir Novaković

Odgovorni urednik
Viktorija Draginčić

Naslov originala
Frank Laramy
LITTER RATTLESNAKES

Recenzija i adaptacija
Maja Draginčić

Likovna obrada naslovne strane
Branislav Kerac

Ilustracija
Branislav Kerac
Branislav Perković

Tehnički urednik
Franjo Varga

Štampa: 28. IX 2011.
Tržište: 7. X 2011.

CIP–Каталогизација у публикацији
Библиотека Матице српске, Нови Сад

82–31 (5)

DOK Holidej / odgovorni urednik Viktorija Draginčić. – 1972, br. 1 –. – Novi Sad: Marketprint, 1972–, –21 cm. (Edicija vestern romana)

Mesečno.
ISSN 0353–0000

COBISS. SR–ID 61129986

Izdaje: MARKETPRINT (Novi Sad, 21102 p. fah 20)
Štampa: Štamparija GRAFOPRODUKT d.o.o. Novi Sad, Desanke Maksimović 54
Generalni distributer: GLOBAL PRESS d.o.o. Beograd
Direktor: Vladimir Novaković. Odgovorni urednik: Viktorija Draginčić
Naslov originala: Frank Laramy – LITTER RATTLESNAKES
Copyright: MAP. Recenzija i adaptacija: Maja Draginčić
Sva prava se zadržavaju, uključujući i pravo na reprodukovanje ove knjige u celini ili delimično ili na bilo koji način.

Tu se Dok Holidej još jednom našao između svih stolica. I to ne samo u bukvalnom smislu reči. Još je pritom mnoge povukao za sobom, pa čak i veliki, okrugli sto, onaj za kojim je sedeo sa momcima sa „Barlet" ranča.

Napolju je dobovala kiša. Padala je već danima. Zbog toga je piljevina kojom je vlasnik saluna zasuo pod, izgledala kao prljava kaljuga. Usred te kaljuge, sedeo je Holidej okružen stolicama koje je u padu povukao za sobom. Ispred njega se nalazila, uspravljena kao kula, drvena tabla velikog stola. Brada mu je bila ukočena, kao oduzeta, a da nije ni primetio odakle je naišao tip koji ga je zakačio po njoj.

Neko je otkotrljao ploču stola u stranu tako da je ponovo mogao da vidi ljude koji su se ušančili u gustom redu ispred šanka. Bili su to momci sa oba, međusobno zavađena ranča. Bilo ih je preko dvadeset. Stajali su međusobno izmešani, iako su kratko vreme pre toga bili suprotstavljeni jedni drugima. Stajali su front prema frontu. Izgleda da su ih sada bes i ljutnja prema strancu koji se umešao, na kratko vreme udružili. No, to nekoliko trenutaka ranije uopšte nije izgledalo kao predstojeća tuča. Grupe kauboja sa oba ranča delovale su tako kao da će se svakog trenutka okomiti jedna na drugu i to revolverima. Upravo to je Dok hteo da spreči. Nije učinio ništa drugo do zadržao ruku predradnika sa „Barlet" ranča kada je ovaj hteo da potegne revolver.

Sada je sedeo između stolica i ispred zavađene momčadi sa neprijateljskih rančeva. Nije ličio na sebe: bio je blatnjav, bela košulja je bila siva, kravata nakrivljena i takođe prljava... Holidej je hteo da se uspravi, ali je pao nazad na pod dok mu je ispred očiju sve igralo.

Nadzornik sa „Barlet" ranča je rekao nešto. Isto tako je učinio i nadzornik sa „Mejvis" ranča. Pokretao je usne i pravio grimase, no on nije bio u stanju da ih razume. Samo mu je do svesti dopirao žagor momaka sa oba imanja, žagor koji je bio znak odobravanja nadzornicima.

Neko sa ulice je banuo u salun, uzviknuo nešto a onda što je brže mogao izjurio na ulicu. Na to su momci sa oba ranča prestali da se bave neznancem, nego su pohrlili prema vratima saluna, glavnim i sporednim. Čovek kojeg su prozvali „kraljem revolveraša" još uvek nije mogao da se uspravi. Mašio se rukom prema leđima jer je imao

osećaj da mu neko stoji na peševima kaputa i sprečava ga da ustane. Nije, međutim, bilo nikoga, kauboji su u bekstvu napustili lokal.

Zbog šerifa!

Čuvar zakona je sa dvojicom svojih pomoćnika ušao u salun. Sva trojica su držala puške na gotovs, zastala kod šanka i posmatrala Holideja i haos koji je stvoren oko njega.

– Trebalo je da dođe do puškaranja, zar ne? – pitao je šerif mršavog barmena. Je li ovaj ovde napravio gužvu? – pokazujući pritom na Doka.

Barmen odmahnu glavom.

– Ovaj momak je dobio udarac, pa se sručio tamo dole u piljevinu. Valdo je to učinio. Inače se nije dogodilo ništa drugo.

Šerif i njegovi pomoćnici su ozbiljnih lica gledali oko sebe. Jedan od tih mladića je prvi put bio na dužnosti i žarko želeo da nekog uhapsi.

Dok je još jednom pokušao da se uspravi. Uzeo je zalet i to mu je uspelo. Istina, morao je odmah da sedne na obližnju stolicu. Sručio se na nju. Donja usna mu je krvarila. Odjednom se uz njega stvorila zabavljačica iz saluna sa posudom vode i peškirom u rukama. Očistila mu je lice od krvi i hladila otekline.

– Ne suprotstavljaj se ako si sam odmah, svim momcima odjednom – primetila je. – Toliko se i ja razumem u muške obračune. Ako je čovek sâm, treba da nasrće na jednog po jednog!

Bila je lepa i raskošno građena, a privlačnost je povećavao prijatan miris koji se širio iz njene kovrdžave plave kose. Barmen mu je doneo brendi, govoreći – Vaše piće, na račun kuće!

Dok je bio već u stanju da podnese piće i ispio ga.

– Hvala! – rekao je, pružajući praznu čašu barmenu.

– Da li vam je bolje? – pitao je barmen kao da sumnja. Bio je do te mere mršav da je izgledalo kao da danima gladuje.

– Da, hvala! – uveravao je Dok.

– Nastavi još malo, da mu olakšaš – rekao je mršavi barmen Trini, kako se plavokosa lepotica zvala. Pritom je počeo da postavlja stolice na mesto.

Trini je kvasila Dokovu bradu i poljubila mu oba oka u trenutku kada je barmen okrenuo leđa.

Gledajući njegovo markantno lice, nastavila je da mu hladi otekline. Taj momak je zaista imao pesnicu težu od malja. Možda je pre nego što je postao kauboj radio u kovačnici. Trini ga je povremeno ljubila. To ga je, kao i činjenica da je nekoliko minuta pre nego što je pesnicom bačen na pod saznao da otmičari kojima je bio za petama žive na „Barlet" ranču, tešilo. Nije naročito žalio zbog žestokog udarca.

Barmen je počeo da gasi lampe. Trini je stala ispred njega da bolje osmotri učinak nege i pritom se gotovo spustila na kolena da bi i iz te perspektive mogla da vidi. Pritom omogućila Doku da duboko zaviri u njen dekolte. Da li je to bilo učinjeno namerno nije imalo značaja, važno je da su grudi bile lepe i čvrste. Uspravila se i spustila posudu

sa vodom na sto koji je barmen upravo podigao. Prebacila je peškir preko ramena i govoreći zavodljivo upozorila Holideja – Moraš da ideš sada! On će te odmah izbaciti napolje. Sačekaj preko, kod prodavnice. Doći ću za desetak minuta.

Htela je da ga poljubi još jednom, ali je barmen upravo pogledao u tom pravcu.

– Tako, – rekla je – sada je gotovo.

– Bezmalo se ništa ne primećuje. Želim vam da zdravo stignete kući, mister Holidej!

Noseći posudu sa vodom, nestala je iza kuhinjskih vrata.

– Ako hoćete, možete dobiti još jedno piće, mister, a onda je gotovo. Fajront!

Holidej je hteo još jedno piće. Usprayio se i ukočenih nogu krenuo prema šanku. Barmen mu doturi još jednu čašu brendija.

– Hoćete li moći da nađete put? – pitao je barmen sa izrazom saosećanja na licu koje je, naravno, bilo lažno. Najzad, svakodnevno je bio svedok ovakvih stvari i odavno je oguglao.

– Mislim da ću moći – uzvrati Holidej. – Ponovo sam sasvim u redu.

– Bio je to udarac jednak naletu bika! Mislio sam da će vas taj momak oslepeti ili vam uništiti sluh – pogledao ga je pravo u lice. – Znate, takve stvari su se već dešavale ovde u salunu!

Čuveni pustolov i kockar protrlja bradu.

– Ovde nisam samo zbog kocke već i da razgovaram s ljudima koji su Amandu Remzi izvukli iz reke. Možete li mi reći imena tih ljudi?

Mršavi barmen ga je netremice posmatrao.

– Vi se svuda uplićete, zar ne?

– Što se vas tiče, to je bila srećna okolnost i božiji blagoslov! – pritom je pokazao oko sebe. – Da se nisam umešao, ovo bi sve bilo pretvoreno u iverje! A bilo bi i mrtvih, naravno.

– Ovde ne cenimo strance koji postavljaju pitanja! – rekao je barmen sada neljubazno. – Popijte taj brendi i odlazite. Ne morate platiti ništa, ali ne dolazite ponovo ovamo!

Holidej spusti pogled. Napravio je ovde priličan račun. Zbog čega se ovaj čovek odriče odlične zarade? Izgleda, čim se ovde u kraju raspituje za Amandu Remzi, svi postaju nervozni. Kod poslovnih ljudi to možda i nije bilo tako neobjašnjivo, međutim, kada se obratio prodavačicama iz radnji da mu kažu nešto o devojci čije je telo izvučeno iz vode, ćutale su kao okamenjene.

Dok se maši čaše i upita s neverićom – Vi zaista nećete novac? Pa, u redu, primam čast! – ispio je, spustio praznu čašu na šank i skinuo svoj crni „kalifornija" šešir sa čiviluka.

– Nemojte zaboraviti! – ponovio je barmen. – Ne dolazite više ovamo!

Dok samo podiže ruku i pođe prema vratima. Barmen je obišao šank, prestigao ga i pridržao mu leptir vrata.

– Nemojte više dolaziti!

Dok ozbiljnog lica zastade i pogleda ga pravo u oči.

– Ona se nije udavila. Prvo je udavljena na suvom, pa onda bačena u vodu.

– Odlazite već!

Holidej ga potapša po ramenu.

– Ne zamerajte, amigo! – rekavši to, izašao je iz saluna i zakoračio u noć. Dok je išao prema obližnjoj prodavnici, čuo je kako Barmen već zatvara kapke na vratima saluna i zaključava. Ulica je utonula u potpuni mrak. Nije morao dugo da čeka.

Upravo je neka prilika izašla iz senke kapije i pogrbljena hitala prema njemu. Pošao joj je u susret. Odmah ga je uhvatila za ruku i povela.

– Lepo ćeš se okupati kod mene, a ja ću ti oprati košulju i očistiti odelo od blata... Moja kuća nalazi se samo dve ulice dalje.

Kod njenih vrata dugo je drhteći tražila u torbici ključeve. U kući, pošto mu je pripremila toplu kupku i oprala odelo, legli su u isti krevet. Prošlo je prilično vremena pre nego što su oboje utolili strast. Tada se kroz prozor već naziralo praskozorje.

* * *

Kada se Dok probudio, sunce je već bilo visoko na nebu. Mesto pored njega bilo je prazno. Ustanovio je da je ona otišla negde. Kada je našao opeglanu svoju košulju, obukao se zadovoljan i krenuo u kuhinju da vidi ima li čega za jelo. U tom trenutnu se Trini vratila. Bila je u kupovini. Ljubila ga je i tepala mu kada je njene ruke prihvatio korpu.

– Zašto nisi ostao u krevetu? – pitala ga je pripasujući kecelju.

– Slušaj draga, naspavao sam se! Koliko je uopšte sati? – pitao je smešeći se. – Osim toga, moram da idem!

Zastala je u pola pokreta i razrogačila oči.

– Moraš da ideš...?

– Da, svakako!

– Ah, ti si ovde znači samo na prolazu? – okrenula se i počela da priprema doručak. – Mislila sam da ćeš ostati kod mene. Bar za neko vreme.

Dok joj priđe s leđa, obgrli je i poče da joj ljubi kosu i potiljak.

– Ostaću neko vreme u gradu, to je tačno. Ali, ja sam se već smestio u hotelu i...

Okrenula se prema njemu i pogledala ga. Lice joj je bilo ozbiljno.

– Oni sa „Barlet" ranča te traže. Ali, ne da bi igrali s tobom karte, svakako! Razgovarala sam sa Dejvijem. On...

– Ko je to Dejvi?

– Dejvis, barmen u Efijevom salunu. On misli da je to u vezi sa lešom devojke izvučenim iz vode. Mnoge ljude si pitao o tome.

– Šta ti znaš o lešu iz vode? – pitao je Holidej iznenađeno.

– Pa imam takav posao u kojem se naslušam svakakvih priča.

– A šta se to priča o tom slučaju?

– U tome i jeste stvar, što svi o tome ćute. Svi moraju da ćute ako im je život mio.

– Toliko je opasno? – rugao se Holidej.

– Ako si zbog toga došao ovamo, najbolje je da odmah nastaviš dalje – nastavila je da priprema doručak. – Ili, ostani ovde kod mene – pogledala ga je zaljubljeno i dodala – U tom slučaju se ne bi smeo pojavljivati na ulici.

– Ta Amanda Remzi je došla iz Besemera. Tražila je svoje dve sestre od šesnaest i od sedamnaest godina. Nestale su bez traga. Upravo ovde je ubijena.

– Pala je u reku i udavila se, jer nije umela da pliva.

– To zvuči kao da si ti bila tamo i sve videla svojim očima – rekao je Dok.

– Nisam, ali tako je bilo!

– Kažem ti, bilo je ubistvo!

Zastala je usred posla i lupila nogom o pod.

– Moramo li govoriti o tome? – pitala je i oborila glavu.

– Ne. Naravno. Zaboravimo tu temu.

Trini je sve stavila na poslužavnik. Nosila je poslužavnik idući ispred njega. On joj je pomogao da postavi sto. Miris sveže, tople kafe se omamljujuće širio. Trini mu je sipala, a on je stavio dve kašike šećera u kafu.

– Ovde u Montgomeriju se o tome ne priča – rekla je posle nekog vremena.

– Upravo se uputila na „Barlet" ranč kada joj se desila nezgoda da padne u reku, a slučajno, ne zna da pliva... – rekao je, otpio gutljaj kafe i dodao – To govori o povezanosti...

– To ovde niko živi ne razume – rekla je s gorčinom u glasu i nastavila doručak.

– Koga se vi to ovde bojite?

Podigla je pogled prema Doku.

– Ja lično strahujem za tebe ako i drugde budeš govorio ovo što sada pricas meni.

– Šta li je Amanda Remzi mogla da traži na „Barlet" ranču ako je pošla da traži svoje dve nestale sestre? Da nije možda htela da kupi goveče?

– Jesi li zbog toga došao u Montgomeri?

– Jesam i drago mi je zbog toga. Kako bih te inače upoznao?

– Ko si ti? Jesu li te Remzijevi unajmili da ispitaš taj slučaj?

Dok Holidej potvrdi.

– Remzijevi uopšte ne mogu da plate toliko da bi ti se isplatilo baviti se time. Jer ti ćeš, verovatno, izgubiti život. I to uskoro. Danas ili sutra! Ljudi sa „Barlet" ranča te traže po celom gradu.

– Jasno je da se boje! Boje se toga da će morati da polažu račune. Uostalom, nisu nestale samo te dve devojke iz Besemera nego i iz Tuskalosa, Birmingema pa čak i iz Oburna. Iz svih tih gradova su nestajale devojke. Sve plavuše kao ti. Plavuše su trenutno u opasnosti..Prema tome, vreme je da se ta zlodela zaustave.

– Sasvim tačno, Holideje! Ali to ne moraš baš ti da učiniš. Oni će te likvidirati jer ne znaju za milost.

– To je bar poznato da što je profit veći, lupeži su sve bezobzirniji.

– No, opet sam izabrala „opasnog momka" – rekla je Trini razočarano i ispila svoju kafu u jednom gutljaju. I Holidej je ispio svoju.

– Tvoja kafa je najbolja od svih koje sam u poslednje vreme pio.

Trini se osmehnu polaskana.

– Zaista misliš tako?

– Naravno da mislim.

Sipala mu je ponovo kafu, a on dodao u nju dve kašike šećera.

– Juče sam saznao da je vlasnik „Barlet" ranča žena. Ima li ona nekog udela u svemu?

– Pa ti si celo veče igrao karte sa momcima sa „Barlet" ranča.

Dok je prečuo ovu primedbu i pitao – Šta se govorka? Ti bi to morala da znaš.

– Vlasnicu njeni ljudi ne štite zato što je vole, nego strahuju od nje. Zar to ne govori dovoljno?

Dok se nasmeja – Da li je mlada?

– Ja to ne znam. O tome niko ne govori. Samo se priča da je lepa kao slika, što zbunjuje i izluđuje ljude.

– Žena kao vođa kidnaperske bande – zaključi Dok i zagleda se u šolju ispred sebe. Dakle, sve je moguće!

– Ko od njenih neprijatelja uspe da joj vidi oči, već u tom trenutku biva mrtav.

On se nasmeja na ovu njenu tvrdnju, pa se ona počela braniti. – Tako se priča!

– Da, tako govore gosti u salunu. Priča se takođe da je radije putovala po gradovima kao „ukrotiteljka zvečarki". Od trga do trga, od grada do grada. Danas joj to, naravno, nije više potrebno. Na njenim pašnjacima ima sada preko hiljadu goveda, a stalno kupuje nove pašnjake. Kada je preuzela ranč na njemu je radilo pet kauboja, a danas ih ima preko dvadeset.

– Odakle potiče to ime? – raspitivao se Dok.

– Raniji vlasnik se zvao Barlet. Niko, međutim, ne zna kuda je otišao. Nestao je kao da je propao u zemlju. Ne, Holidej ti uopšte nemaš pojma u šta se upuštaš.

– Kakav je čovek vaš šerif? Čini mi se da svi zaziru od njega.

– Sasvim tačno! On zatvara svakog ko učini i najmanji prekršaj. Sinoć sam pomislila da će tebe staviti iza katanca. Najčešće odreže novčanu kaznu. No, većina kauboja mogu da plate samo na dan isplate za svoj rad. Tako rančerima ne preostaje ništa drugo nego da dođu u grad i otkupe svoje ljude, jer su im neophodni. To, naravno, stvara momcima nevolje pa su zbog toga sinoć svi radije uhvatili maglu! Imao si sreće! Prihvati to kao dobar znak i drži se dalje od te priče!

Holidej se nagnu preko stola i poljubi devojku.

– Zašto nećeš da me poslušaš? – pitala je Trini ozbiljno.

– Imam stvari u hotelu koje će sigurno prisvojiti ako se ne budem pojavljivao s vremena na vreme da podmirim račun.

– Sačekaj bar dok ne padne mrak. Bar toliko!

Holidej stavi „kalifornija" šešir na glavu popravi i zategnu kravatu.

– Oni su veoma opasni – upozoravala ga je Trini.

– Da, i ja sam opasan, takođe! – rekao je stojeći na vratima i spuštajući poljubac na Trinine usne.

– Hvala! Bilo je divno kod tebe. Rado bih opet proveo vreme sa tobom. Uveče ću te naći kod Efija, zar ne?

Klimnula mu je potvrdno glavom i oborila pogled. Rastanak joj je padao teško.

– To nije rastanak zauvek, devojčice. Videćemo se već večeras – poljubio je još jednom, a onda napustio njenu kuću.

Išao je obilaznim putem kroz ceo grad. Pešice, naravno. U centru Montgomerija i u glavnoj ulici je bilo veoma živo. Bio je pijačni dan pa su kroz grad gonjena goveda, koze i svinje, bilo pojedinačno ili u stadima. Guske, kokoške i ćurke nosili su u rukama ili u korpama. Moglo je da se vidi mnogo toga. Zbog toga je uspelo i četvorici ispred hotela da iznenade Holideja. Stvorili su se tu odjednom, opkolili ga i ugurali u hotel, to jest dalje od prolaznika. Pritom su mu dvojica pritisnula cevi svojih revolvera u rebra a treći mu je izvukao kolt iz opasača. Bili su to ljudi sa „Barlet" ranča. Holidej se, istina, sećao samo jednog jedinog lica, nadzornika po imenu Karl.

– Karl – pozvao ga je. Šta to treba da znači?

– Gazda hoće da te vidi – promrsi grubo robusni momak. Bio je Dokove visine, ali širi u ramenima i sa izrazito velikim trbuhom.

Gazda „Barlet" ranča! Pritom Holidej odmah pomisli na ukrotiteljku zvečarki o kojoj mu je pričala Trini. Nije se branio ni otimao. Vodili su ga kroz hotel. Uveli ga na glavna, a izveli na sporedna vrata. U dvorištu su stajala kola s arnjevima. Popeli su Holideja na kola i odmah krenuli.

Vode ga na „Barlet" ranč! Zbog čega bi se onda branio ili otimao? Tamo je, uostalom, i nameravao da ide. Ništa bolje od putovanja u pratnji.

Vozili su se dva duga sata prema jugu. Posmatrao je ljude oko sebe i uverio se da su oni sve drugo pre, nego kauboji. Prethodne večeri se nadzornik Karl predstavio kao revolveraš. Sâm je sebe okvalifikovao tako. Možda je to i bio, a možda i ne? Prethodne večeri je čuo još jedno ime i iskoristio priliku.

– Ko je Kornelijus?

Karl i ostali su se smejali. Karl ćutke pokaza na vozača. Dok je morao da se okrene, jer je mogao da vidi momku samo leđa. Bila su neverovatno široka.

– Kornelijus! – povika nadzornik. Vozač okrenu glavu i cereći se pogleda u unutrašnjost kola. Dok na kratko podiže ruku u znak pozdrava. Kornelijus je sedeo s njima za stolom i imao ogromne snažne šake. Holidej nije morao da se stidi što ga je taj grmalj nokautirao.

Ukoliko bi na ranču došlo do neke gužve iz bilo kojih razloga, odlučio je

da se drži što dalje od domašaja Kornelijusovih ruku.

Kada su se kola zaustavila i momci iskočili napolje, nalazili su se ispred pomoćnih zgrada ranča. Nije se, međutim, pojavio „odbor za doček", iako je to Holidej očekivao. „Odbor" sa ukrotiteljkom na čelu. Momci su ga opet postavili u sredinu, ali ga nisu vodili prema rančerskoj kući nego prema zimskom ambaru.

– Koliko da znaš gde se ovde nalaziš i šta ti se sprema – rekao je nadzornik ne objašnjavajući kako to misli i na šta se odnosi.

Tri minuta kasnije je Holideju sve bilo jasno. Nisu ušli u ambar, nego su ga obišli. Stali su ispred zagrađenog prostora. Ograda je bila vrlo visoka. Ništa se nije moglo nazreti, jer su daske bile prikovane jedna uz drugu. Ograđen prostor je bio petnaest stopa dug i isto toliko širok. Zastali su i Dok ugleda jamu duboku oko dvadeset stopa. U toj rupi je bilo zmijsko gnezdo. Sigurno ih je bilo preko dvadeset. Nisu mogle da se izvuku ni na koji način, jer su se nalazile u dubini. Zidovi rupe su bili glatki i sasvim okomiti. Da se radilo o zvečarkama, zaključio je po delovima ljudskih skeleta koji su se nalazili dole. Ta vrsta ne jede svoje žrtve nego ih ujeda pustajući otrov da učini svoje.

– Drage životinjice! – rekao je nadzornik cinično. – Svaka od njih ima ime i gazdi je prirasla za srce. No, ipak nemoj uskočiti unutra! Inače bi ti se desilo što i onima dole. Jedan ujed i gotovo, smrt je neizbežna. Ljudi čije ostatke vidiš, nisu sami skočili dole, u to budi siguran. Gurnuti su unutra, jer nisu govorili ili su bili dovoljno drski da govore neistinu. – Dakle govori i ne laži gazdu! To je novi metod. Svakoga dovedemo ovde da ne bi posle mogao da tvrdi da nije znao o čemu se radi.

– Pa to je sasvim jasno i usmeravajuće!

Nadzornik munu Holideja pesnicom u rame.

– Rekao sam ti, nov, efikasan metod.

– A šta biste to hteli da saznate od mene? Ne mogu da pretpostavim niti da zamislim da ja znam nešto što bi trebalo da zasluži toliki trud.

Nadzornik se smeškao, svi momci su se smeškali, a naposletku i Holidej.

– Šta je po sredi?

I Kornelijus je bio tu, prisutan. Lica razvučenog u širok osmeh upitao je – Sada bi rado načinio jedan korak, zar ne?

– Jedan korak? Kuda to? – pitao je Holidej.

– Što dalje odavde ako je moguće.

– Čoveče, zbog čega bih to hteo? – posmatrao je redom sve momke. – Vi mi još niste pokazali ranč. Nisam video još ni gazdu imanja. A onda i ta pitanja koja ste pomenuli. Ko će početi s tim. Ti, Karl?

– Gazda postavlja pitanja – objasni Karl odsečno.

Ljudi su ga poveli nazad. Holidej je bio više nego zadovoljan zbog toga. Iz

jame je dopirao užasan zadah na smrt i samog đavola, bar tako mu se činilo. Bio je to ne samo užasan zadah nego uz to i užasan prizor. Osećao je kao da mu se stomak pretvorio u kamen i pritiskivao telo. Kolena kao da su mu popustila, omekšala.

Bio je na pravom mestu! Sada je u to čvrsto uveren! Ovde su se nalazili otmičari. Čemu, inače, ta jama sa zvečarkama? Ovi ovde imaju sve otmice na savesti i očigledno brojna ubistva. Možda ovde ima ljudi koji zaista rade kao kauboji i ne bave se ničim drugim. No i oni moraju znati bar nešto.

Holidej je shvatio da se našao usred pakla, a ne da je na dobrom putu ili na pravom tragu. Znao je takođe da mora biti veoma oprezan ako ne želi da se nađe usred zmijske jame. To, naravno, nije želeo.

II

Vlasnik „Barlet" ranča zvao se Loson. To su mu saopštili detektivi u kancelariji Vajata Erpa kada je pošao na zadatak. Međutim, nisu mu rekli da je u pitanju žena i da joj je ime Melisa.

Bila je veoma elegantna i visoka. Naravno, ne tako visoka kao Dok ali je iz takve pozicije gledala na njega odozgo. No, tome su doprinele posebne okolnosti pod kojima su se nalazili. Holidej je, uostalom bio njen zarobljenik.

Melisa Loson je bila nesvakidašnje lepa. To se moralo priznati. Pokušao je da joj odredi godine, ali mu to nije uspelo. Pripadala je onoj vrsti žena kojima je nemoguće odrediti godine, jer naizgled uopšte ne stare.

Ova žena mu se dopala, pa je zbog toga već u prvom trenutku zažalio što je takva satana. Mogao je samo da se nada da sve ono što su drugi do sada govorili o njoj nije potpuno istina.

Delovala je još viša zbog jahaćeg odela boje žada i plave duge raskošne kose. Oko vrata i oko ruke, kao i na prstima, bleštali su dijamanti, rubini. Sve je bilo pravo!

Poslovi su izgleda cvetali, jer kako bi u protivnom mogla doći do tog nakita?

Melisa Loson nije ovde bila samo gazda, vladala je kao kraljica i tako se i ponašala. Kao da je imala ovde na ranču svoj presto.

Dnevna soba u rančerskoj kući bila je, u pravom smislu te reči, ogromna. Do nje su vodila tri stepenika obrazujući podest na kojem je sedela sa prijateljima i gostima. Na zidu je visila slika Stjuarta Barnsa, a ispod nje dve ukrštene zastave. Zastava Alabame i za divno čudo i zastava konfederacije iz koje su bile isečene zvezde Kanzasa i Misurija koje su se izjasnile za konfederaciju ali su zbog neočekivano brzog nalęta i osvajanja od strane Jenkija ostale neprikljućene.

– On je Dok Holidej? – upitala je.

Već po boji njenog glasa, po zvuku, shvatio je da na nju, nije učinio nikakav utisak. To ga je još više podstaklo na opreznost. Ukočen kao vojnik, istu-

pio je napred nadzornik Karl i saopštio – Da, madam, to je Dok Holidej!

Lepa žena ga je odmeravala od glave do pete nekoliko puta. Već taj pogled odavao je Holideju da ovde ne može očekivati ništa dobro. Bar ne od nje.

– Odakle dolazite? – upitala je bez trunke ljubaznosti u glasu.

– Iz Besemera!

Gotovo neprimetno se trgla, pogledala svog nadzornika, a onda ponovo Holideja.

– Šta tražite ovde u Montgomeriju?

– Hoću da nađem ubicu Amande Remzi. Momak koji ju je ubio mora znati nešto o njenim nestalim sestrama. Ona ih je tražila. Međutim, one se nikada više nisu pojavile, nestale su kao da su propale u zemlju. Porodica Remzi će mi sagraditi kuću i davati rentu do kraja života ako nađem Amandinog ubicu i nestale sestre dovedem nazad u Besemer.

– Amanda Remzi je nađena u reci. Udavila se! – saopštila je gospodarica ranča.

Dok Holidej nije hteo da uzmiče, išao je na sve ili ništa. Najzad, našao se ovde na samom cilju. Ako bi došlo do gužve, Melisa je imala prednost.

Bez obzira na to rekao je – Pošla je kod vas i pritom pala u reku sa jednog veoma širokog mosta. Pa to je besmislica! Znala je da je nešto pročačkala, bila na pravom tragu svojim sestrama. A vi ste, gospođice, sasvim izvesno znali...

– Bacite ga u zmijsku jamu! – naredila je prekinuvši Doka u pola rečenice.

Njeni ljudi kao da su samo čekali takvo naređenje. Nasrnuli su na njega sa svih strana. Holidej se očajnički branio, zamahivao je pesnicama, udarao nogama. Divlje i besno su mu momci uzvraćali udarce. Holidej je čak uspeo da nadzornika jednim žestokim krošeom izbaci iz borbe. Još dvojicu je izbacio iz stroja i već se osećao pomalo kao pobednik kada se neočekivano našao ispred Kornelijusa, kolosa od čoveka. Udarao ga je levo i desno u rebra. Uneo je svu svoju snagu u te udarce, ali uzalud. To na Kornelijusa nije uopšte delovalo. Naprotiv! Ustremio se na Holideja koji ipak nije hteo da završi u zmijskoj jami! Poskakivao je napred-nazad. Niko se osim njega nije pomicao. Svi su napregnuto posmatrali duel između Kornelijusa i njega. Naravno, svi su znali šta se od njihovog kostolomca može očekivati. Holidej takođe. Uostalom na to je još prethodne večeri bio upozoren. Od Kornelijusa glavom i bradom!

Barmen ga je prethodne večeri takođe upozoravao. Rekao mu je da ga je na zemlju bacila Kornelijusova pesnica. A taj gorostas je imao dve! Savio je ruke u laktovima i trljao dve neprirodno velike šake jednu o drugu.

Iako ugrožen, Holidej je uspeo da uhvati jedan pogled vlasnice ranča koji mu je odao s kakvom sotonom u lepom ženskom obličju ima posla. Gledala je Kornelijusove mišiće kao

u transu. U očima se video grozničav sjaj i pohlepa za tim da se dogodi nešto užasno. Izgledi na to su joj čak izazvali crvene mrlje na bledom licu, a zubi joj se zarili u usnu. Bio je to pogled koji je trajao kraće od otkucaja srca.

Holidej izvuče udarac iz ramena i pogodi Kornelijusa posred nosa tako da se ovome oči napuniše suzama. Bolan udarac bez naročitog dejstva povećao je gnev ovog grmalja. Jednim skokom postrance je Holideju uspelo da uzmakne u sigurnost ispred Kornelijusovih pesnica. Tako je ovaj dva puta, jedno za drugim, zamahivao u prazno, a snažan zamah sopstvenog udarca ga je povukao napred. Holidej mu je podmetnuo nogu, a onda mu je, dok je padao, pogodio potiljak sa nekoliko udaraca kao u bika. Na taj način ga je bukvalno prikovao za pod. Dok je Kornelijus u padu proleteo pored Holideja, ovaj je uspeo da vidi da u futroli ima revolver. Sručio se munjevito preko Kornelijusa i uspeo da dograbi revolver. U jednom skoku se našao na podestu uz Melisu Loson. Bila je suviše obuzeta borbom i naslađivala se njome, iako je Kornelijus sada tresao glavom da odagna nesvesticu koja je pretila da ga savlada. Uspeo je da se delimično odigne, ali opet klonuo na desnu stranu i ostao da mirno leži. Nije se više micao, utonuo je u duboki mrak.

Prodorni uzvici prolomiše se prostorijom. On se, međutim, nije odnosio na neočekivani Kornelijusov poraz, nego na Dokov skok na podest i na činjenicu da je naterao vlasnicu ranča, držeći joj cev revolvera naslonjenu na dugi vitki vrat, da se povuče do zida kraj zastava. Holidej je štitio leđa tako što ih je prislonio uz zid, a Melisu Loson držao ispred sebe kao štit. Osećao je njenu čvrstu oblu stražnjicu na sebi, dok ju je držao levom rukom preko grudi tako jako da joj je skoro nestalo daha. Osećao je njen miris, miris lavande. Izbijao je iz kose, odeće, rublja i omamljivao mu nozdrve.

– Holideje, ti si poludeo! – rekao je nadzornik i pošao uz tri stepenice do podesta. – Daj taj revolver i sve će biti zaboravljeno.

Pružio je desnu ruku i krenuo prolazom koji su obrazovali muškarci i žene, gosti gospodarice „Barlet" ranča.

– Neka mi osedlaju konja! – zahtevao je Holidej. – Raščistite koral i to odmah, bez oklevanja, pre nego što se budem zaboravio. Ti znaš moju situaciju, Karl! Svi vi je znate. Dakle, računajte čvrsto s tim da ću povući obarač ako mi neko od vas budala bude prišao suviše blizu.

– Karl! – rekla je Melisa Loson muklim glasom. – Učini ono što traži!

Nadzornik pogleda iznenađeno gospodaricu; zatim Doka, a onda poče da se povlači.

– Dođite! – rekao je zapovednički, i ljudi koji su se zatekli na podestu mu se priključiše odmah. I ljudi koji su stajali ispred Kornelijusa hteli su da pođu za njim, ali im on pokaza na one-

svešćenog gorostasa. Nije trebalo da ga ostave da leži tu na podu. Dohvatili su ga za ruke i noge i izneli napolje. Čulo se još samo kratko povlačenje čizama, a onda se vrata zatvoriše s treskom. Dok je ostao u dnevnoj sobi sâm sa Melisom Loson. Ona je nekoliko puta uzdahnula, a onda rekla – Molim vas, sklonite to oružje.

Dok je gurnuo uz zid, a onda je pretražio, pretpostavljajući da ima negde sakriveno oružje, pritom joj je državši revolver ispred lica. Trgla se uplašeno kada je uhvatio za butinu. Znao je vrlo dobro gde sve žene mogu da sakriju oružje, a nije hteo da bude ubijen samo zbog toga što se ustručavao da je temeljno pretraži.

– Ko ste vi? – upitala je gledajući ga u oči.

– Ime mi je Dok Holidej...

– Znam, htela sam samo...

– Hteli ste da znate zbog čega sam ovde. Ja sam vam to rekao pred svim vašim ljudima. Stekao sam utisak da ste to shvatili ozbiljno, čak vraški ozbiljno, madam.

– Jeste li vi državni maršal?

– To nema nikakvog značaja, nema baš nikakvu ulogu.

– Ne možete dokazati ništa – tvrdila je Melisa i zabacile glavu.

– Znam to! U protivnom bih ovde hrupio sa četom rendžera i sve vas do jednog pohapsio! No ja ću to izmeniti, gospo! Nabaviću dokaze potrebne da vas sredim i onemogućim u daljim zločinima. Ti poslovi imaju zlatno tle. Kod vas su zaista doneli mnogo čistog zlata. No, videćemo kako će ići dalje!

– Šta vi zapravo hoćete?

– Hoću Remzijeve devojke koje su nestale i ubicu njihove najstarije sestre. Pre toga ne mrdam odavde.

– Hajde da razgovaramo razumno.

– Slažem se, ali samo pod uslovom da ne traje previše dugo.

Revolver je Melisi Loson ulivao užasan strah. Gurnula je cev na dole što je Holidej i prihvatio.

– Amanda Remzi je mrtva – rekla je. – Niko je više ne može podići iz groba, oživeti je. Ja je nisam ubila, niti sam to bilo kome naredila. Bio je to nesrećan slučaj. Šerif je to istraživao. Uprkos tome, spremna sam da platim veliku sumu novca kao odštetu. Znate li u kakvim uslovima živi porodica Remzi? Mislim, tamo u Besemeru.

– Zar vi to ne znate? Ja sam mislio da vi dobro osmotrite porodice iz kojih uzimate devojke.

Njen pogled je bio ubilački. Holidej ga je mirno otrpeo. Svako drugi bi se, ako ništa drugo, naježio od njega.

– Još nešto bih hteo da saznam – dodao je Holidej. – Gde prodajete te nesrećne sirotice? Ja sam do sada pročitao mnoštvo pisama punih molbi i očajanja koje je slala rodbina nestalih devojaka. Nemojte poricati! Ja sam, znate, priličan mekušac i takva pisma mi izmamljuju suze. Zaklinjem vas da mi pomognete da nađem one devojke kojima se još može ući u trag, koje mogu da nađem. Preklinjem vas, jer ako mi ne pomognete, zavrnuću vam

šiju kao piletu. Madam, prema takvima kao što ste vi nisam uopšte sentimentalan. Mislim, prema otmičarima maloletnih devojaka i ukrotiteljkama zvečarki! Možda bih vas mogao baciti u vašu zmijsku jamu. O tome ću još razmisliti!

– Ako obećate da ćete odmah nestati, uveravam vas da ću vam isplatiti na ruke u gotovom deset hiljada dolara. U gotovom i na ruke. Ta suma će biti, nadam se, dovoljna. Toliko se, naime, zateklo u kući.

Dok se nasmeši kiselo.

– Nemate sreće, madam. Ja sam jedna od onih smešnih ptičica kojima novac ne znači ništa. Zatim, odmahujući glavom dodade – U svakom slučaju, ne mnogo.

– Ne mnogo? To je već nešto. Razmislite malo o tome šta se sve može kupiti za deset hiljada dolara.

Čuli su se koraci. Karl, nadzornik, uđe kroz portal u predvorje. Došao je iz osunčanog dvorišta, pa je morao zastati da bi se postepeno navikao na polumrak koji je vlada u predvorju i mogao da vidi svoju gospodaricu i Doka.

– Konj je osedlan, Holideje!

– Hteo bih da povedem sestre Remzi. Neka ih dovede – Holidej se zagleda vlasnici ranča duboko u oči. – Recite mu to.

– Recite mu! – ponovio je oštrije, pošto ona nije reagovala, samo ga je gledala. – Naredite mu!

– Potrajalo bi nekoliko nedelja dok bi stigle ovamo. Ako je uopšte moguće da...

Ledenog lica, Holidej na trenutak zatvori svoje čelično sive oči.

– Moguće šta?

– Ako im se uopšte može naći trag – rekla je Melisa Loson.

– Gde to prodajete devojke?

– Ima više posrednika – slegnula je ramenima. – U ovom poslu se pitanja ne postavljaju.

– Neka dovede sve devojke koje se nalaze na ranču, a koje su kidnapovane.

Melisa Loson je ćutala, pa se on obrati nadzorniku – Dovedi sve devojke koje ste oteli i koje držite na ranču.

Karl se ne pomače s mesta.

Holidej je osetio kako ga obuzima bes. Gurao je Melisu ispred sebe sa podesta prema izlazu.

– Karl, ovo je ultimatum! Dovedi devojke ovamo! Odmah! Ili ću ti gospodaricu povesti sobom, pa je nećete videti više nikada!

Zastao je držeći Melisu na nišanu na pet koraka od nadzornika.

– Ti mora da si lud, Holideje! – Karl pogleda svoju gazdaricu. – O čemu ovaj čovek govori, madam?

– To ni ja ne znam! – uzvrati ona prkosno.

– Smatrate li vi mene budalom, vas dvoje lupeža? – rekavši to, bučno je otkočio revolver i naslonio cev Melisi na uho.

Nadzornik podiže obe ruke.

– Sklanjaj tu pucaljku, Holidej! U redu, u redu! Doveščemo ih. Ali to može da potraje do večeras, nisu na ranču!

– Karl! – siktala je Melisa Loson.

– Prinuđen sam na to, gospođice – pravdao se nadzornik. Gledali su se nekoliko trenutaka ćutke u oči.

– Skloni onog konja sa sunca i postupi kako sam zahtevao – rekao je tiho i opasno Holidej.

Nadzornik pokuša još jednom da krišom razmeni poglede sa svojom gospodaricom. Holideju se učinilo da su se o nečemu nemo dogovorili, ali nije bio siguran. Nadzornik po drugi put izađe iz kuće. Mesto na podestu se Doku učinilo najsigurnijim. Zbog toga se ponovo vratio sa svojom zatočenicom tamo. Gurnuo je jednu naslonjaču uz zid i seo dok je ona morala da se zadovolji mestom na podu ispred njega. Nije izustila više ni reč. Kako je Dok bio uveren, sagledala je celu situaciju i znala tačno kakve su posledice po nju. Uspe li mu da oslobodi samo jednu jedinu od otetih devojaka to bi bio dovoljan dokaz da nju i njenu bandu izvede pred sud, zatim iza rešetaka i katanca i najzad, na vešala!

Međutim, do toga nije još došlo. Ni iz daleka! Čak bi se moglo reći upravo suprotno. Najednom je izgledalo kao da će Doku biti nemoguće da ostvari svoj cilj. Počinio je ogromnu, neoprostivu grešku. Nije uzeo u obzir šerifa iz Montgomerija!

Putovali su dva sata kočijom s arnjevima iz Montgomerija do „Barlet ranča". Jahač, međutim, može da savlada to rastojanje za nešto više od jednog sata. Proteklo je upravo dva i po sata dok se nadzornik nije pojavio ponovo. Uz njega, međutim, nije bila ni jedna od otetih devojaka, nego šerif iz Montgomerija i njegova dva pomoćnika.

Nije samo pojava šerifa ukazala Doku na činjenicu da je prokockao sve, da mu je šansa propala. To je munjevito shvatila i vlasnica ranča, ukrotiteljka zvečarki. Poskočila je na noge i htela da im pritrči. No, Dok je munjevito dokopa za jaknu i povuče nazad.

– Pomozite mi, šerife! – vikala je. – Jedan ucenjivač me... Ućutala je naglo, jer joj je Dok pritisnuo cev revolvera na usta.

– Samo ja mogu da govorim – rekao je odlučno.

Karl i čuvari zakona zastadoše ispred podesta. Šerif pruži ruku.

– Da li je vaše ime Dok Holidej?

– Jeste! – spremno uzvrati.

– Pustite gospođu Loson, odložite oružje daleko od sebe i dođite ovamo! – rekao je šerif gotovo režeći. – U ime zakona, vi ste uhapšeni!

Čim se šerif pojavio, Holideju je istog časa bilo jasno da svoju ulogu mora igrati i dalje ako neće da okonča u zatvoru, a nejverovatnije i na vešalima. Šta je mali mesni šerif mogao da zna o radu i o istrazi Maršalske kancelarije sa Vajatom Erpom na čelu? Baš ništa! A Holideju je bilo zabranjeno da prizna da je angažovan kao detektiv i

da je ovde po zadatku koji je od njih dobio. Bez obzira na zabranu i moguću kaznu, Dok nije imao nikakvu objavu, nikakav papir kojim bi, čak i da hoće, mogao da potvrdi po čijem se nalogu meša u tu stvar!

Prema tome, nije imao izbora. Morao je do kraja da igra ulogu čoveka kojeg je nadzornik „Barlet" ranča po naredbi svoje gospodarice prijavio šerifu u Montgomeriju. To je bïo uslov da ostane na slobodi i da se izvuče odavde i na kraju krajeva obavi zadatak koji mu je poveren.

– Ja ovde mogu da napravim rusvaj! – uzvratio je čuvaru zakona. – Na nišanu držim ovu žensku! – namerno se služio izrazima koji mu inače nisu bili svojstveni. Ustao je i povukao za sobom Melisu Loson.

– Obezbedićete mi slobodno povlačenje i konja. Melisa Loson ide sa mnom. Biće uz mene dok ne budem na sigurnom.

– Vi ćete gospođu Loson pustiti odmah ili će se nešto neprijatno dogoditi, mladi prijatelju!

Umesto odgovora, Dok ispali metak u pod tik ispred čuvara zakona. Odmah zatim je naslonio cev revolvera na bradu vlasnice ranča.

Ne samo šerif, nego su i njegovi pomoćnici, a i nadzornik Karl poskočili unazad.

– Ispunite njegove uslove šerife! – rekla je Melisa Loson. – On je čovek sklon nasilju. Neće oklevati da me ubije!

Džordžijanac ga je pogledao svojim ledeno plavim očima i šerifova samouverenost istopila se kao parče leda na prolećnom suncu. Zatim je skrenuo pogled na ljude ispred sebe, jednog po jednog. Uostalom, nije trebalo da bilo šta govori posle ovog Melisinog zahteva.

– Samo zbog toga jer ste vi s tim saglasni, gospođice Loson – rekao je šerif još uvek samrtnički bled od straha.

– Još jednog konja, Karl! – zahtevala je.

– Nije potrebno – rekao je Holidej pošavši napred i gurajući je revolverom ispred sebe. – Ja ću je povesti samo deo puta sa sobom. Naravno, pod uslovom da me ne pratite.

Ljudi se povukoše u stranu.

– Dorat je na levoj strani – objasnio je Karl pokazujući u tom pravcu.

– Idi ispred nas Karl i upozori ljude! Niko ne sme da se umeša ili napadne!

Nadzornik je dugim koracima i s pozom kao da čini nešto od životne važnosti prošao kroz portal i stupio na terasu. Držeći dlanove kraj usta naredio je ljudima gromkim glasom da se drže po strani i da ne preduzimaju ništa.

Kada je Dok sa Melisom izašao pred kuću nadzornika više nije bilo, a ni drugih momaka sa imanja. Dorat je stajao u dubokoj senci. Dok oprezno pogleda oko sebe ispitujući pogledom okolinu a onda priđe, vodeći zarobljenicu. Vinuo se u sedlo, a onda oslobodio uzengiju i povukao je na konja, ali ispred sebe. Ona je, istina, za tre-

nutak oklevala, ali je snažan trzaj Dokove ruke naterao da posluša. Odmah je poterao konja. Niko ih nije sledio. Kada se na časak okrenuo, video je mnoge prilike na verandi kuće „Barlet" ranča. Nije, međutim, primetio ni jednog jedinog jahača.

Jahao je držeći Melisu ispred sebe dve milje prema istoku. Onda je zaustavio konja i pustio je da klizne. To mu je bar bila namera. Ona se, međutim, držala čvrsto za njegovu mišicu i pogledala ga u oči.

– Ti nisi čovek koji bi pucao na ženu – rekla je smešeći se. – To sam osećala sve vreme. Sledeći put, prema tome, budi oprezan!

Bila je zaista izuzetno lepa, zelenooka. Već sam njen pogled mu je prodirao pod kožu. Tome još treba dodati da je dve duge milje udisao njen miris i njene obline osećao na svom krilu. Činilo mu se čak da se ona veoma trudila da je on što bolje oseti.

– U zabludi ste, madam!

– Dođi ponovo ako hoćeš da uzmeš onih obećanih deset hiljada dolara – rekla je dodirujući mu lice nežno vrhovima prstiju. Ja bih te uzela u svoju službu. Recimo za hiljadu dolara mesečno. Ne bi trebalo da radiš ništa drugo no da mene štitiš danju, kao i noću!

Prišla mu je sasvim blizu i oborila kapke. No, Holidej se savladao i sedeo na konju ukočen kao kip.

– Nemaš nikakvih dokaza – nastavila je kada je podigla pogled prema njemu. – Nisi čak ni pokušao da objasniš šerifu šta si u stvari tražio i hteo na mom ranču. On bi te ismejao, zar ne?

– Verovatno!

Kliznula je s njegovog krila i stala na zemlju.

– Konja ti poklanjam! – rekla je.

– Htela bih da s tobom budem u dobrim odnosima. Shvataš, zar ne?

– Ne shvatam, gospođice!

– Da li je moguće da ne razumeš?

– Vi me se bojite, gospođice – rekao je, dodirnuo obod šešira i poterao konja. Nije se više ni okrenuo.

Palo mu je na pamet da je ona slobodna, da nije udata! Rekla je da bi je trebalo štititi i danju i noću. Ispredala mu je priče koje omamljuju, želeći da u njemu podgreva nade, da mu raspali maštu. Ta hulja! Na taj način ga sasvim sigurno ne bi mogla pridobiti. No, ona je bila suviše lepa i suviše gorda da bi to mogla uvideti.

III

Melisa Loson je još uvek gledala za Dokom kada je nadzornik s njenim konjem vođenim za uzde stigao do nje. Naravno, od Doka više nije bilo ni traga.

– Mi ćemo krenuti odmah čim vi stignete na ranč, madam – doviknuo je jašući u polukrug kako bi joj približio konja s prave strane. – Pridružiće nam se šerif i njegovi pomoćnici. Hoće da ga goni noć i dan dok ga ne uhvati.

– Neka se samo šerif i njegovi žutokljunci vrate kućama.

Vinula se u sedlo, dok je nadzornik gledao krajnje iznenađeno.

– Šta vi svi mislite ko je taj čovek? – pitala je.

– Pa neki tip koji sebi daje veliki značaj i važnost. U stvari, revolveraš i obična protuva.

– Ja neću da on bude protiv mene – upala je nadzorniku u reč. – Hoću da on radi za mene, a ne protiv mene. Treba da pripada nama!

Zapanjen Karl otvori usta i pokaza preko ramena.

– Mis Melisa, ali ja sam ga prijavio šerifu! Zbog pokušaja ubistva i zbog ucene. Šerif će ga...

– Pusti šerifa, Karl!

– Gospođice, ja vas molim. Bez njegove pomoći...

– Pa valjda ćemo mi i bez šerifa izaći na kraj s jednim jedinim čovekom – rekla je odlučno i poterala konja.

Jahala je konja plemenitog soja i iz odlične ergele. Bio je dobroćudan, ali veoma nervozan i osetljiv. U strahu je već dva puta bacio iz sedla, ali joj se nije dogodilo ništa.

– Ljudi gore od nestrpljenja da pođu u poteru za Holidejem i daju mu lekciju. Kornelijus je besan kao sam đavo i hoće da mu smrska sve kosti!

– Kornelijus je običan panj! – presekla ga je Melisa. – Niko neće jahati za njim!

– Ali, mis!

– On će doći ponovo! – tvrdila je energično – Ili da ispiše svoje ime na našem kazanu ili pak zbog toga što ga od njegovih namera može odvratiti samo metak.

– On je jedan bezobzirni kučkin sin!

– Ne, Karl! Ja sam uverena u to da on ne bi pucao na mene da ga je neko od mojih ljudi i napao.

– Ja sam Stjua i Patrika poslao gore stepenicama za poslugu da mu oni pošalju komad usijanog olova – rekao je Karl muklo. – No, kada su čuli da vi naređujete da se ne preduzima ništa, poslušali su vaše naređenje.

Melisa Loson kao da je prečula Karlovu priču. Htela je da sazna nešto drugo.

– Da li je Meksikanac još uvek tu na imanju?

– Jeste, gospođice!

– Mora da nestane i to odmah! – rekla je žustro. – I Donaldson takođe. Holideju su se njihovi likovi sigurno urezali u sećanje. Ako bi se dokopao i jednog, jedinog čvrstog dokaza protiv nas, sve je propalo. Ceo taj unosan i lep posao!

Na vidiku se nazirao ranč. Grupa jahača im je hitala u susret. Kada su jahači poznali gospodaricu, ošinuli su konje da bi gonili Holideja.

– Zaustavi ih, Karl! – rekla je i nastavila da jaše. Nadzornik se odvojio grabeći prema jahačima.

Melisa Loson je nastavila putem, dojahala do kuće i kliznula iz sedla ispred verande. Milovala je životinju po vratu sve dok se nije pojavio jedan od njenih ljudi da preuzme konja.

– Neka se kreće još malo – rekla je i dobacila momku uzde zakoračivši na verandu.

Meksikanac je dočekao na ulazu u kuću. Ime mu je bilo Pablo Mendoza. Imao je oko četrdeset godina i bio visok i naočit. Posedovao je nekoliko javnih kuća. Jedna od njih se nalazila u Alabami, u Grenvilu. Tamo je i on stanovao. Taj grad se nalazio na samo dva dana jahanja od Montgomerija. Njihovi odnosi su ranije bili veoma srdačni. Međutim, od pre godinu dana kada je hteo da siluje lepu Melisu, postali su veoma napeti i hladni. Ipak, poslovi koji su ih vezivali bili su suviše unosni da bi došlo do potpunog raskida. Nisu ih se hteli odreći ni jedno ni drugo. Za nežne, bele i plavokose devojke koje su uz to još bile device, plaćao je i do tri hiljade dolara. Zbog toga je, kad ustreba, zaboravljala činjenicu da je on u stvari jedno besramno kopile i da ju je napastvovao u njenoj rođenoj kući!

– Pablo, ti moraš smesta otputovati! – rekla je. – Taj čovek je izuzetno opasan. Ostavi devojke ovde! Dovešćemo ti ih za dva tri dana u Grenvil.

– Ali, Melisa, ljudi su već krenuli na put s devojkama – objašnjavao je. – Jedan jedini čovek, molim te lepo! Nego, kako si ti? Jesi li sve prebrodila bez ozleda? Šerif će ga ubiti! U to se zakleo!

– Kada su ljudi krenuli s devojkama?

– Pre jednog sata otprilike!

– Dozovi ih natrag! – vikala je Melisa uzbuđeno.

– Ali zbog čega, pobogu? Ljudi su krenuli na zapad. Onaj lupež je s tobom odjahao prema istoku. Tako sam srećan što si ponovo ovde.

– Molim te, pozovi sve svoje ljude nazad zajedno sa devojkama. Taj Holidej je u stanju da učini sve, pa i ono neočekivano.

– Moji ljudi nisu slepi, imaju oči u glavi. Hajde, smiri se! Osedlaću konja i poći za njima. Već smo utvrdili mesto sastanka.

– Karl će se pobrinuti za konje. Ti se pričuvaj i dođi ponovo. Za nekoliko nedelja će opet biti sveže robe!

Pružila mu je ruku. Meksikanac je galantno skinuo sombrero, naklonio se i poljubio joj ruku. – Uvek tvoj sluga, Melisa!

Ostavila ga je da stoji na verandi i ušla u kuću. U Grenvilu je živelo nekoliko bogatih Meksikanaca koje je on na svoj način snabdevao. Nijedna, pa ni „najprljavija" novčanica nije bila za odbacivanje.

Gosti Melise Loson su ponovo zauzeli svoja mesta na podestu. Sluga je svima točio piće.

Trevor Donaldson, koji je uvek od nje kupovao devojke kad god ih je bilo, ustade od stola kada je primetio da ulazi i pošao joj u susret.

Živeo je u gradu koje je nosilo sveto ime Sent Džo. Njegova porodica je imala veliko brodogradilište i veliku trgovačku kuću. On, međutim, nije ušao u porodični posao, već je stalno

putovao i svuda posredovao u poslovima sa prostitutkama. Melisa je znala da za istu stvar dva puta naplaćuje proviziju. Jednom od devojaka koje su iz nekih razloga htele da promene svoj način života, a drugi put je naplaćivao od vlasnika javnih kuća. Držao je ispruženu ruku pred onima koji su u svoje kuće primali devojke. Uvek je i dobijao novac, jer je za prostitutkama uvek bilo velike tražnje. Ona je čak znatno premašala ponudu, što nije bilo slučaj ni u jednoj branši. Bio je uvek spreman da kupi devojke i onda ih prodaje javnim kućama koje najbolje plaćaju. Povremeno je bivao sa jednom ili sa više devojaka i po nekoliko dana na putu da bi ostvario cilj. Međutim, nikada mu nije padalo na pamet da spava s nekom od njih. Utoliko se više udvarao ženama poput Melise. Ozbiljnog izraza na licu sišao je niz tri stepenika, uhvatio Melisu za ruke i povukao je nekoliko koraka u stranu.

– Hoće li tvoji ljudi uhvatiti tog čoveka? – pitao je zabrinuto. – Čuj, ja ga poznajem. Taj momak je njuškalo iz Atlante. Ako tvojim ljudima ne uspe da ga uhvate, onda neka se nama dobri bog smiluje!

Melisa ga je gledala zaprepašćeno.

– Njuškalo iz...

– Da, draga moja, on radi za maršalsku kancelariju u Atlanti! Video sam ga u društvu Vajata Erpa.

– Ali, čoveče, pa šerif je bio ovde! – uzvratila je užasnuta. – Da, stvarno radi za vladin račun... onda je mogao samo jednom rečju da... – odmahnula je odlučno glavom. – Ne! Ja u to ne verujem!

– Veruj ili nemoj verovati! – zaključio je Donaldson, očigledno malo već pripit. Nosio je elegantno odelo od kineske svile. – Ja se sa svojim udelom povlačim iz posla na neko vreme sve dok vazduh ne bude čist.

– To sam upravo i htela da te zamolim. Otputuj odmah i budi krajnje oprezan i budan. Sigurna sam da je Holidej dobro osmotrio lica prisutnih i da su mu se ona urezala u pamćenje. Uprkos tome ću pokušati da ga pridobijem i ubedim da odbaci svoj dosadašnji posao i da počne kod nas. On je vraški vešt i koristan momak.

– Melisa, zar si izgubila svoj poslovično zdrav razum? – uzviknuo je zapanjen. – Taj momak je u stanju da se pretvara kao da je prihvatio posao kako bi svima nama mogao da slomi vrat. Sklanjaj prste s njega, ako boga znaš! Krećem odmah, ovog časa!

– Karl će upregnuti konje.

Donaldson nije bio sâm, imao je pratnju. Što je bivao stariji, pratilje su mu postajale sve mlađe žene. Pozvao je da siđe s podesta i pridruži mu se, dok je Melisa sačekala ljubazno da bi se mogla pozdraviti. Nešto kasnije joj je prišao nadzornik.

– Šerif se nije dao nagovoriti, nije hteo da se vrati. Hoće po svaku cenu da se dokopa Holideja.

Melisa na trenutak zatvori oči kao da je umorna.

– Šerif i njegovi žutokljunci ga sigurno neće uhvatiti.

– Šerif ume odlično da čita tragove.

Gospodarica ranča je strogo odmerila Karla.

– Zbog čega mi stalno protivrečiš?

– Oprostite, gospođice! To mi nije bila namera. U stvari sam vam hteo reći samo da biste znali da šerif ne odustaje, ne popušta!

IV

Holidej spusti revolver kada je video da ga šerif sa svoja dva pomoćnika sledi. Pritajio se kao poljski miš i pustio ovu trojicu jahača da prođu pored njega. Bio je veoma razočaran, jer se nadao da su to Melisini ljudi i da bi ih mogao pritisnuti i saznati nešto od njih. Uprkos svemu nije smatrao svoju misiju propalom. „Ukrotiteljka zvečarki" je sada znala da joj je neko na tragu. To će je najverovatnije učiniti nervoznom i izazvati je da načini neki nepromišljen potez. Bila je to uvek ista igra. Holidej je već upoznao sve njene varijante. Tu više za njega nije bilo ničeg novog.

Čuvari zakona su mamuzali konje ne bi li ga stigli. Šerif je, po svemu sudeći, bio čovek koji ne podnosi poraze. Sad je verovatno goreo od nestrpljenja da ispravi ono što mu se dogodilo, to jest, ono što mu je promaklo da učini na „Barlet" ranču.

Holidej je sačekao da tri jahača nestanu s vidika i da se topot njihovih konja više ne može čuti. Tada se vratio do svog konja, vinuo se u sedlo i krenuo prema zapadu. Začas se našao na brdovitom tlu tako da ga je neko samo iz neposredne blizine mogao primetiti. Iako su konjska kopita ostavljala u pesku duboki trag, blagi vetar ih je brzo razvejavao. Krenuo je u Montgomeri da zaštićen mrakom izvuče svoje stvari, jer se u gradu više nije mogao, niti smeo pojaviti. Niko nije smeo da sazna da je tu. Imao je nameru da zakuca na Trinina vrata i da se u zoru izvuče iz njene kuće, da bi neprimećeno napustio grad.

Sve se, međutim, odigralo znatno drugačije. Kada je izbio na drum koji je samo hteo da pređe, pored njega minu kočija u kojoj je sedeo elegantni Meksikanac, onaj kojeg je Holidej video u gostima kod Melise Loson. Tamo na ranču je sedeo tik uz nju. Vozač ga je primetio, ali ga nije poznavao pa nije ni obraćao pažnju. Meksikanac je natmureno gledao u pod. Holidej zaustavi konja i zagleda se u trag koji je ostavljala kočija. I ona je grabila prema Montgomeriju.

Ko li je taj Meksikanac? Sedeo je za trpezom Melise Loson. Da li je znao nešto o njenim nedozvoljenim prljavim poslovima? Mogao je isto tako biti i kupac otetih devojaka? Posrednik u nečasnom poslu? I sama Melisa je pomenula da ta nesrećna stvorenja kupuju posrednici.

Kada bi pošao da sledi kočiju, verovatno bi prerano stigao u Montgomeri. Doneo je odluku i krenuo poštanskim drumom koji je sledio nekadašnji indi-

janski put. Stalno je kočiju držao na oku. Da li da malo pritisne tog Meksikanca? Sigurno je da on nije navraćao na „Barlet" ranč da bi lepoj Melisi Loson prekraćivao vreme. Očigledno joj nije bio ni rođak!

Odjednom kočija skrenu sa druma. Holidej je zaustavio konja i netremice motrio. Deset minuta kasnije se kočija izgubila s vidika, nestala je u jednoj udoljici, obrasloj niskom šumom.

On promeni pravac kretanja i krenu za kočijom. Kada je stigao u udoljicu, išao je polako trudeći se da ga drveće zaklanja. Video je kočiju samo povremeno kada bi se pojavila iza drveća. Srećom, kočija je bila dovoljno teška da u dubokoj travi ostavi jasan trag. Zahvaljujući tome, mogao je napredovati polako zaklonjen drvećem, a da ne izgubi kočiju i ne bude viđen.

Pri poslednjim zracima sunca i dnevnog svetla, video je da kočija prelazi jednu uzvišicu. Stigavši do nje je u dubini od 30 stopa ispod sebe primetio gotovo potpuno zaklonjena drvećem jedna kola s arnjevima. Tu je gorela logorska vatra, a dim se dizao između drveća. Kočija se uputila pravo prema vatri. Holidej povuče konja u stranu, zaustavi se ispod veoma niskih grana jedne smreke i podupre sa pesnicama o vrh sedla.

Dva čoveka se pojaviše iza drveća i sačekaše da Meksikanac siđe s kola. Nisu se pozdravljali, ali su očigledno razgovarali. Obojica su bili Amerikanci. Kao, uostalom, i vozač kočije koji je odveo zapregu ispod drveća nedaleko od kola s arnjevima. Meksikanac i ona dvojica uskoro nestadoše ispod bogatih krošnji.

Holidej sjaha s konja. Sunce je već bilo zašlo. Prve tamne senke dolazeće noći su se širile. Uskoro se nije više moglo razaznati šta se dešava ispod drveća. Što je mrak više osvajao, to je svetlost raspaljene vatre bivala intenzivnija. Purpurnocrveni odblesci su padali na kola i bojili lišće i grane bojama pakla.

Mrak se zaista spustio veoma brzo. Morao je da veže svog konja za jednu granu, a onda krenuo. Upravo se zatekao na pola puta koji je kao kozja staza vodio niz obronak, kada se iz pravca drveća zaori prodoran krik. Nije bilo sumnje da je u pitanju glas neke žene. Do sada, međutim, nije video ni jednu ženu. Ubrzao je korake i uskoro ponovo čuo glas, jadikovku neke žene. Dok se sagnuo iza jednog žbuna, a onda čuo kako neko trči u njegovom pravcu. Uspeo je da razume povike – Ovuda je pobegla! Hajde, brzo je uhvati!

Dok nije mogao da razabere da li je to možda Meksikančev glas.

Nečija svetla prilika promakla je nedaleko od njega. Činilo mu se da je u pitanju žena. Njeno teško, hrapavo disanje mu je doprlo do ušiju. Po njenim kretnjama, iako je trčala, moglo se oceniti da je mlada.

Dva čoveka su potrčala za njom, stigla je, srušila na zemlju i bacila se na nju. Vrištala je i otimala se do iznemoglosti.

Dok je krenuo bez oklevanja. Trčao je pogrbljen od grma do grma, prema drveću. Tamo je sve bilo obasjano crveno. Vatra je buktala. Vozač je nešto radio oko vatre. Verovatno je podsticao da bi ona dvojica gonilaca videla bolje.

Meksikanac je sve posmatrao iz kola s arnjevima. Čas kasnije se prebacio preko zadnje daske i krenuo iza svojih kola lakim korakom kao da u kolenima ima opruge. Na sebi je imao samo pantalone i čizme. Gornji deo tela mu je bio nag, a duga, crna kosa razbarušena. Holidej mu je bio tako blizu da ga je ovaj primetio. Usporio je korak, zastao i upitao – Gde je ona? Zar je niste dokopali?

Holidej se kretao lako i brzo kao panter. Meksikanac je video svoju zabludu i hteo da se baci u nazad. No, Džordžijanac je stigao u pravom trenutku da ga drškom revolvera raspali po glavi. Meksikanac je pao kao pokošen u travu i nije se micao. Vozač je čuo nešto iza sebe i okrenuo se od vatre.

– Senjor, da li je sve u redu?

Senjor, međutim, nije mogao odgovoriti.

Vozač je ponovo pozvao – Senjor, gde ste, šta je bilo?

Pritom se udaljio od vatre. U tom trenutku je Holidej iz kola čuo neke zvuke, ličilo je na jecanje nekog deteta.

– Senjor! – vozač stade kraj kola i poče da kruži pogledom tražeći Meksikanca. U trenutku kada je Doku okrenuo leđa, pogodila ga je drška revolvera u glavu. Vozaču se noge izmakoše ispod tela. Kliznuo je na tle ne pustivši glasa.

U to su se dva Amerikanca pojavila u krugu svetlosti razbuktale vatre. Obojica su držali ruke jedne ženu. Prošli su mimo vatre i prišli kolima. Kada su ugledali u travi dve nepomične osobe, zastadoše kao ukopani. Za to vreme se Dok šunjao iza kola s arnjevima i prišao dvojici na pet koraka s leđa.

– Pustite devojku i podignite ruke! – rekao je oštro. Inače će vas vrag odneti!

Oklevali su i tražili rešenje svaki u očima onog drugog.

– Rekao sam: ili će vas vrag odneti!

Pustili su devojku koja jecajući klonu na tle. Sreća za Doka. Tako nije morao da se obazire na devojku, kada su dvojica lupeža potegla oružje i munjevito počela da pucaju. Dok je već držao oružje u ruci spremno. Dvojici nasilnika, tako dobro osvetljenih vatrom da su predstavljali izvrsnu metu nije ostavio nikakvu šansu. Pucao je četiri puta i sva četiri puta pogodio cilj. Obojica su pala kao posečeni, kao da ih je neka nevidljiva džinovska pesnica bacila na zemlju.

– Ne treba da se bojiš – rekao je. – Vi ste slobodne. Ja ću se pobrinuti da se bezbedno vratite svojim kućama.

Gledala ga je bez reči i bez razumevanja onoga što je govorio.

– Koliko vas je?

– Četiri!

Pošao je prema kolima. Poveo je devojku obilazeći dvojicu mrtvih. Otvorio je dasku na zadnjem delu i ugledao nečije sramežljive prilike.

– Slobodne ste! Odmah krećemo za Montgomeri kod šerifa. On će se pobrinuti za to da stignete kući!

Sve četiri su bile plavuše, nežne konstitucije i krhkih zglobova, praktično još devojčice. Sve su tri sišle s kola, a onda zagrlile svog spasioca i nezadrživo zaplakale. Tešio ih je i umirivao. Živele su u Tuskalosu i u Dekaturu i zvale se Eva, Keti, Hana i Vivijan. Ni jedna od Remzijevih devojaka nije bila tu.

Dok je ispregao konje iz kočije, a onda rekao devojkama da se popnu u kola. Meksikancu je vezao ruke na leđima, a vozaču vezao i ruke i noge. Obojicu je ubacio u kola.

Meksikanac je dolazio k sebi, okrećući glavu tamo-amo.

– Pit, Džek! – pozivao je prigušenim glasom.

– Možete govoriti glasno – rekao mu je Dok. – Ta dvojica vas više ne mogu čuti.

– Ko ste vi?

– Džonatan Holidej! – glasio je odsečan odgovor.

Posle toga je zavladala tišina. Meksikancu je bilo jasno na koga je naleteo i šta to za njega i za ostale znači, sve ostale umešane u ove prljave poslove.

Holidej se sagnu, dokopa ga za desno rame i podiže na noge.

– Nisam obučen – rekao je Meksikanac.

– Nisam ni ja slep! Napred, kad govorim!

Gurao je svog zarobljenika prema kočiji na koju su se u međuvremenu smestile devojke.

– Idemo u Montgomeri, kod šerifa! On će sutra ujutro dojahati ovamo radi uviđaja i doneti vam odeću u zatvor.

Zastao je kao ukopan kada je u dnu kočije video devojke uplašene kao životinje u klopci i čvrsto priljubljene jedna uz drugu.

Holidej ga je naterao da sedne na kočijaško sedište. Popeo se poslušno i seo, a on je izvadio lisice iz džepa i vezao Meksikančev zglob desne ruke za naslon sedišta. Mogao je, istina, da skoči sa kola, ali i da trči uz njih uz opasnost da će ga točkovi zakačiti i samleti.

– Još ćete proklinjati samog sebe, Holidej! – rekao je cedeći reči kroz zube. – Stići ćete u sam pakao! Mi smo moćniji nego što to...

Dok mu pritisnu cev revolvera na zube i čvrstim glasom mu reče – Zaveži! Nisam uopšte u poziciji da tako nešto slušam!

Meksikanac je od straha prevrnuo oči tako da mu je Dok mogao videti samo beonjače. Spustio je cev revolvera i poterao konje. Spremno su povukli kočiju.

– Kako ti je ime i kuda si nameravao da odvedeš devojke?

Meksikanac je utonuo u ćutanje.

– Možemo mi to i drugačije, obrnutim redosledom – rekao je Dok, skrećući kočiju prema grupi drveća. – Prvo ću ti izbiti zube, a onda postavljati pitanja. Ti ćeš odgovarati. Možeš i odmah da odgovaraš, pa da zadržiš zube. Ne očekuješ valjda da bi ti iznikli novi?

– Bili smo na putu za Grenvil, a ja se zovem Pablo Mendoza.

– Koliko si zelembaća izbrojao za jednu devojku?

Meksikanac je opet utonuo u ćutanje.

– Znači li to da se odričeš zuba?

– Tri hiljade dolara.

– Po devojci, za svaku?

– Si, senjor.

– Zar to nije pomalo gramzivo? To baš nisu cene za prijatelje.

Ovog puta Meksikanac nije rekao ništa.

– Kada mi se bude pružila prilika, kazaću joj to! – rugao se Dok. Zaustavio je kočiju, odvezao svog konja, a onda ga ponovo vezao za kola. Životinja je radosno mahala glavom, jer joj izgleda nije prijalo da bude uvučena u žbunje i vezana za granu. Krenuli su dalje. Uskoro su se na vidiku pojavila svetla Montgomerija.

* * *

Šerif je sedeo u svojoj kancelariji u Montgomeriju i bio zaokupljen mešanjem meksičke rakije, pulke sa sokom od krastavaca. Brzo je ispio sadržaj i sa žaljenjem piljio u prazan bokal. No, kada je pred sobom ugledao Doka, bio je u trenutku potpuno trezan. Skočio je na noge i mašio se oružja.

– Ostavite to! – rekao mu je i pokazao na četiri devojke pošto se izmakao u stranu, van domašaja oružja. Delovale su jadno i izmučeno. U međuvremenu je saznao da je najmlađa imala 14, a najstarija 17 godina. Bilo je krajnje vreme da otmičari odgovaraju za svoja nedela.

– Na „Barlet" ranču se nalazi otmičarsko gnezdo. Tamo je banda otmičara kod kuće – objašnjavao je Dok. – Ova deca... – naveo je imena otetih devojaka, mesta u kojima su živele i naravno godine koje su imale. – Njih su oteli ljudi Melise Loson. Dovedene su na ranč. Tamo su dve nedelje, sa još sedam otetih devojaka, držane zatvorene sve dok jedan Meksikanac koji u Grenvilu ima javnu kuću nije kupio i poveo sobom. Ukoliko s Meksikancem hoćete da izmenjate nekoliko rečenica, možete, eno ga napolju sedi u kočiji kojom smo se i dovezli ovamo. No, možda bi bilo bolje da prvo govorite s devojkama. Meksikanca sam vezao da se ne bi mogao baš lako osloboditi.

– Rekli ste Melisa Loson?

– Jesam. Reč je o „Barlet" ranču na kojem smo se danas već sreli. Losonova je opasna ptičica! Čućete, uostalom sve!

Šerif je sklonio ruku sa „kolta". Nije mogao da poveruje u ono što je upravo čuo i u ono što je gledao svojim očima. Lagano je obišao sto, odmerio prvu devojku i mahnuo rukom da priđe.

– Kako se zoveš? Odakle dolaziš i kako si dospela ovamo?

Čuvar zakona je samo kolutao očima dok je slušao o potresnim sudbinama ovih devojaka. S vremena na vreme bacao je poglede na Doka koji, istina, nije govorio mnogo. Kada je saslušao devojke, krenuo je napolje, a Holidej za njim.

– Senjor Mendoza! – gotovo jeknu iznenađeni šerif.

Dok izvadi ključ iz džepa i otključa lisice. Senjor Mendoza je bio slobodan. No na kratko, jer ga je šerif poveo u zatvor i zaključao u ćeliju. Posle toga su odveli devojke i iznajmili im sobe.

– Isuse bože! – iščuđavao se šerif idući s Dokom ulicama Montgomerija utonulim u mrak. – Zbog čega niste danas, meni i mojim pomoćnicima na „Barlet" ranču, rekli kako stoje stvari? U tom slučaju bi se sve odvijalo drugačije.

– To sam ja i hteo! – uveravao je Dok. – Međutim, još nisam imao ništa u rukama, nikakav čvrst dokaz. Samo nekoliko, ne baš potkrepljivanih sumnji. Vi biste me, siguran sam, samo ismejali!

– Tu damu ću ja da uzmem malo pod svoje! – rekao je čuvar zakona odlučno. – Meksikanac i ne mora da govori bilo šta. Izjave onih nesrećnih devojaka su sasvim dovoljne. Napraviću nam još jedno piće. Sok od krastavaca i pulka. Staro mornarsko piće.

Ono što mu nije promaklo bila je činjenica da u Efijevom salunu još uvek gori svetlost. Međutim, Doku nije uspelo da se odvoji od šerifa. Morao je s njim u kancelariju da sačeka da ovaj napravi čuveno piće i da otpije bar malo.

– Ja ću vas sutra pratiti, doći ću rano – rekao je polazeći.

– Nije potrebno! – odbi šerif odlučno. – To ću srediti sa svojim pomoćnicima. Nego, ko ste vi u stvari? Mislim...

– Porodica Remzi me je unajmila – objašnjavao je Dok, jer morao je da dâ bilo kakav odgovor i objašnjenje čuvaru zakona.

– Amanda Remzi se udavila – rekao je šerif. – Ja je nisam video. Kada sam se vratio u grad, ona je već bila pod zemljom. Čuo sam o tom slučaju od pouzdanih svedoka.

– Neka je blažen onaj ko veruje u to – uzvrati Dok.

– Vi se držite po strani, Holidej. Nemojte u međuvremenu govoriti o svim ovim stvarima. Ukoliko bi mi vaša pomoć zaista bila potrebna, obavestiću vas.

– Čoveče, ne možete samo vas trojica sami da odete u tu „đavolju pećinu"! Znate li da ta bezumna žena iza ambara ima zmijsku jamu pomoću koje može zbrisati sa lica zemlje nepoželjne osobe!

– Nisam znao, ali ste me vi sada upozorili na to. Pregledaću pažljivo sve, svaki kutak. Osim toga, neće nas biti samo trojica!

– Ja sam odseo u hotelu. Ukoliko nisam tamo, ostavite mi poruku na recepciji.

– Jeste li za još jedan gutljaj ove blagotvorne mešavine?

– Prilično jako piće! Hvala! Prijatna vam noć – rekavši to Dok napusti šerifovu kancelariju.

U Efijevom salunu su upravo mršavi Dejvi i Trini podizali stolice na stolove. Trini je zevala kada je ušao u salun. No kada ga je ugledala, sav umor kao da je bio rukom odnesen. Dok je priskočio u pomoć. Barmen mu se smešio ljubazno i značajno. No njemu to nije smetalo. Najzad je, držeći Trini ispod ruke, napustio salun i mahnuo Dejviju u znak pozdrava. Ovaj zaključa vrata za njima. Trini je bila srećna da je Dok opet njen.

Holidej je mislio na šerifa koji je sada stupio u akciju i na „ukrotiteljku zvečarki" kojoj je najzad pomrsio račune. Bilo je zaista krajnje vreme!

Bila je to, međutim, poslednja misao koja je nestala kao što je i došla pre nego je zagnjurio lice Trininu mirišljavu kosu. Nigde se ni jedan čovek ne može bolje odmoriti, nego baš tu pošto je obavio svoje opasne dužnosti i obaveze, i ne jednom pritom stavio život na kocku!

V

Melisa Loson je upravo završila svoju jutarnju toaletu i bacila poslednji, ispitivački pogled u ogledalo kada je čula svoje ljude kako trče uz stepenice. Karl je pozivao glasno da je kuća odjekivala.

Prišla je vratima, otvorila ih i pogledala napolje. Videla je tri čoveka: Karla, Patrika i trećeg kojeg nije poznavala.

– Holidej je uhvatio senjora Mendozu, ubio njegove ljude i četiri devojke poveo u Montgomeri kod šerifa! – saopštio je Karl zadihano i uzbuđeno.

Melisi se činilo da joj se na ramena svalio teret od preko sto kilograma. Kolena kao da su joj omekšala. Nije htela da poveruje u ono što je čula. To prosto nije smelo biti istina!

Karl potapša trećeg, nepoznatog čoveka po ramenima.

– Ovo je Džarvis Tajson. Jedan od šerifovih pomoćnika, stanuje kod njega i kod njegove žene. Tamo je na stanu i na hrani. Šerif je jutros veoma rano izvukao iz postelje svog pomoćnika i sve mu to ispričao. Džarvisova žena je čula kroz vrata celu priču i prenela je mužu. Probudila ga je da mu ispriča. Džarvis Tajson je bio dovoljno domišljat da iznajmi konja i odmah dođe kod nas da nam saopšti šta se zbiva.

– Dajte mu da jede – rekla je Melisa, jer joj od straha i užasa ništa drugo nije palo na pamet. Ljudi se nisu pomerili s mesta.

– Šerif namerava danas pre podne da očisti Ogijeve štale na „Barlet" ranču – rekao je Džarvis Tajson.

– Augijeve štale – ispravio ga je Patrik. – To je po jednoj veoma staroj bajci. Te štale su, priča se, bile veoma zapuštene.

– Pa dobro ako je pominjao bajke, zna se ipak šta smera – tvrdio je Tajson.

– Devojke su smeštene u hotel, gde i Holidej stanuje – dopunio je Karl. – Šerif namerava kasnije da organizuje da se devojke vrate kući.

– Da, baš to je šerif rekao, a moja žena je čula – potvrdio je Džarvis Tajson. Bio je to čovek visokog rasta, širokih ramena i kratkih nogu, a dugih ruku. Delovao je robusno i ne baš inteligentno, koliko se moglo zaključiti po pogledu. Bar je Melisa Loson stekla takav utisak.

– Sve to je čula jedna žena – rekla je Karlu prilično uznemirena. Ona je to ispričala mužu, on je to rekao tebi, a ti si to upravo saopštio meni. Da nije lanac možda duži?

Ljudi su je posmatrali upitno, a ni jedan nije shvatio šta je time htela da kaže.

– Plati ga i pošalji nazad – rekla je odlučno. – Posle toga sazovi ljude, ali bez gužve i galame.

Džarvis Tajson je u pravom smislu reči strgnuo šešir s glave i naklonio se duboko do crne zemlje.

– Hvala vam, gospođice! Veoma ste dobri, mis. Moje poštovanje, gospođice!

Melisa Loson ga odmeri prezrivo, pogleda značajno svog nadzornika i povuče se u svoje odaje. Ljudi su za to vreme grabili niz stepenice.

Vlasnica „Barlet" ranča prišla je prozoru i posmatrala predeo koji se ukazao pred njom. Nije, međutim, mogla da primeti ništa. Bolje rečeno nije videla ništa jer je u mislima odlutala na drugu stranu. Zglobovi su joj otežali. Shvatila je da je sve propalo, ukoliko je istina ono što je onaj neotesanac i grubijan čuo od svoje žene. Mora da je istina. Što je duže razmišljala o tome, njena nedoumica bila je manja.

Dok Holidej, taj kučkin sin! Dobro ga je procenila. Čovek izgleda kao kicoš, a tvrd je kao čelik! Upravo onakav kakav bi joj se dopao. Volela je takvu vrstu ljudi, ali nije baš često sretala takve. Naravno, okolnosti su sada bile nepovoljne. Susret s njim nije doneo ono što je priželjkivala. Naprotiv!

Taj pasji sin! Njemu čovek kakav je Mendoza nije bio dorastao. To, uostalom, nije ni Trevor Donaldson, posrednik koji je sa svojim devojkama bio na putu za Sent Džo. Nije smela ni da pomisli šta bi bilo da Trevor padne u ruke Holideju i ovaj ga zajedno sa devojkama sprovede u grad!

Okrenula se od prozora, pošla prema vratima i sjurila se niz stepenice dozivajući iz sveg glasa svog nadzornika.

U predvorju su se upravo okupili njeni ljudi. Karl je grabio uz stepenice, preskačući po tri u susret gospodarici. Melisa je zastala i ućutala.

– Šta želite, gospođice? – pitao je zadihano Karl.

– Gde je Dok Holidej? – gotovo je kriknula.

Nadzornik je gledao zbunjeno.

– Dok Holidej? Mislim da je u hotelu. Ili možda nije?

– To ja pitam tebe! – brecnula se Melisa.

– To Džarvis Tajson nije pominjao, gospo!

– Pošalji jednog čoveka u Montgomeri!

Nadzornik je upravo krenuo dole, kada ga njegova gazdarica zaustavi.

– Poteraj drugog čoveka za Donaldsonom. Treba da ga upozori na Holideja. Ukoliko se on ne nalazi u Montgomeriju, svi ćemo krenuti za Donaldsonom. Naravno, ako nije još prekasno za sve – dodala je gotovo šapatom.

Karl klimnu potvrdno glavom – Shvatam, gospođice!

Okrenuo se i pošao dole do ljudi koji su ga gledali napregnuto, puni iščekivanja.

Melisa se vratila u svoje odaje i ponovo prišla prozoru. Nije ni sama znala koliko je dugo stajala tako, razmišljajući šta će biti i šta bi moglo biti, kada je trgnu kucanje na vratima i Karl uđe očigledno veoma uzbuđen.

– Džarvis Tajson se vratio, gospo! Šerif dolazi! On ih je sreo nedaleko od gaza. Tamo ih je video i odmah se vratio ovamo da nas upozori.

– Koliko ih je? – pitala je osećajući kako joj srce burno tuče.

– Ukupno šest ljudi, zajedno sa šerifom!

Melisa Loson obori kapke gledajući svog nadzornika netremice. Revolveraš Karl se osmehnu i slegnu ramenima.

– U mojim očima je šerif iz Montgomerija uvek bio neprijatan i nametljiv tip.

Gospodarica „Barlet" ranča je prihvatila ovu ocenu sa jedva primetnim osmehom i klimnula glavom. Karl je nastavio da se smeje, a ona zajedno sa njim.

– Samo ćemo nas dvoje poći njemu u susret napolje na verandu. Tamo ćemo ga dočekati. Rasporedi ljude svuda okolo. No niko se ne sme pojaviti, niti pokazati, sve dok ja ne budem dala znak.

Karl razvuče usta i saučesnički klimnu glavom. Krenuo je napolje. Ako su čuvari zakona stigli do gaza mogu za pola sata biti ovde.

Melisa je prišla ormaru, izvukla iz njega opasač i opasala ga preko široke suknje. Pojas i revolveri se od nabora nisu primećivali. Naravno, kada je stajala mirno. Kada je izašla na verandu, Karl je već bio tamo. Šerif i njegovi ljudi upravo su projahali kroz kapiju. Bilo ih je zaista samo šestorica.

– Baš izuzetno lud čovek! – prosikta Karl kroz zube. – Šta on zamišlja, šta ga tu očekuje?

Zaustavili su konje ispred stepenica. Šerif i njegova dva pomoćnika su sjahala i krenula uz stepenice.

– Dobar dan, šerife! – rekla je Melisa Loson izuzetno hladno.

Šerif je stao pred nju i pogledao je pravo u oči.

– Ne, gospođice, uopšte nije dobar dan. Na žalost nije! Moram da vas

uhapsim i pretražim vaše imanje – pritom joj je pružio komad hartije. – Ovo je sudski nalog!

Melisa se nije ni pomakla s mesta, niti pružila ruku da prihvati pruženi papir.

Čuvar zakona jednostavno pusti da hartija padne na tle.

– Ovo je primerak za vas! Trebalo bi da ga pročitate!

– Za šta sam to optužena?

– Tereti vas činjenica da ste devojke, čak i decu, kidnapovali ili naredili da budu kidnapovani, a onda ih kao roblje prodavali vlasnicima javnih kuća.

– Pa to je smešno!

– Žao mi je, nije smešno! Dokazi su teški i jasni!

– Svi navodni dokazi potiču od tog Holideja! Vi znate veoma dobro da taj čovek hoće da me uceni. Bili ste ovde svedok toga.

– Ja sam one četiri nesrećne devojke saslušao, kao i senjor Mendozu. On je sve do detalja priznao.

– Da, ono na šta ga je Holidej prinudio! Ili možda vi!

– Gospo, ja bih vas stvarno zamolio! – rekao je šerif veoma zvanično.

– Laži! Sve same, podle laži, izmišljotine! – odmahivala je glavom, a onda nervozno sklonila kosu s čela. Bio je to divlji, neobuzdan i prkosan pokret. – Ja ću vas tužiti! Čuvajte se!

– Moram da izvršim pretres kuće i imanja! – saopšti šerif i zakorači napred. Prošao je između Melise i Karla. Sledili su ga pomoćnici, ali su obišli ono dvoje.

Gospodarica „Barlet" ranča je pogledala Karla bespomoćno, jer nije znala šta bi sada trebalo da učini. Tek kada je on potegao oružje, mašila se i ona svog revolvera.

– Stoj! – viknuo je nadzornik prodornim glasom. – Stanite! Ni koraka dalje.

Odjednom se momci sa ranča pojaviše svuda oko šerifovih ljudi i uperiše puške u njih. Karl ispali metak, što je ujedno i bio signal. Puške momaka sa „Barlet" ranča su sevale i praštale. Šerif, njegovi pomoćnici i dvojica jahača koji su pošli ovamo nisu imali nikakvih šansi. Karl je potrčao prema Melisi, uzeo je u naručje i s njom zajedno se bacio na zemlju. To je bilo suvišno. Pao je na leđa, a ona preko njega. Pritisnuo je uz sebe i posmatrao je s obožavanjem, ne ispuštajući je sve dok pucnjava nije sasvim umukla. Držao je tako čvrsto tako da nije mogla da se pokrene. Njeno lice bilo je tik uz nadzornikovo.

Nadzornik Karl ju je zatim pustio, a ona ostala još trenutak da leži na njemu.

– Da to više nisi nikada učinio, kopile jedno, ili ću te najuriti na licu mesta! – Oduprla se o njegove grudi i ustala.

Karl je poluošamućen skočio na noge.

– Ali, gospo, ja sam samo hteo da vas zaštitim! – ućutao je istog časa, jer ga je njen pogled pogodio kao munja. Povukla se odmah u kuću. Karl je odmah preuzeo komandu. Naredio

je da doteraju kola da bi na njih natovario mrtve. Posle toga je otišao kod gospodarice u njenu spavaću sobu, gde je stajala na prozoru i pratila šta se u dvorištu zbiva.

– Kuda sa mrtvima, madam? U grad ne bismo smeli da ih otpremimo. Zbog toga sam mislio na zmijsku jamu.

– Ne! – uzvratila je oštro, ne okrećući se prema njemu. – Neka nestanu bez traga. I oni i njihovi konji! Ovde ih mi nikada nismo videli. Kasnije ćemo proturiti priču da to mora da je Holidejovo delo, njihov nestanak. Uostalom, mogu svedoci da potvrde da se juče ovde odupro šerifovom hapšenju, koristeći oružje i mene kao taoca!

– On, dakle, ima prijatelje – Karl s nevericom odmahnu glavom.

– Ne, nema ih. To ćemo mi samo tvrditi. Najzad, njih je ovde bilo šest, a on je samo jedan. Teško je poverovati da ih je sâm sredio. A što se Holideja tiče, čovek kakav je on, i nema prijatelje.

– Dakle odvešćemo ih do reke!

– Podsećam te na gaz. Nedaleko od njega je voda duboka i puna virova.

– Svakako, gospo!

– Požurite! Čim budemo saznali gde je Holidej, krenućemo – najzad se okrenula prema nadzorniku. – Koga si poslao u grad, Karl?

– Morija. On je veoma pouzdan čovek.

– Nadam se da će biti tako i ovog puta. Kada očekuješ da će se vratiti na ranč?

– Najranije za jedan sat.

Samo da ne bude prekasno. Udahnula je vazduh punim plućima. Ukoliko je Holidej pošao za Donaldsonom da bi i njega i devojke takođe doveo u Montgomeri, moraju ga njeni ljudi presresti. Naravno, pre nego što kroči u Montgomeri. U gradu o tome niko ništa ne bi smeo da zna.

– Nekoliko ljudi bi trebalo da izvuče devojke iz hotela – reče Karl i trgnu je iz razmišljanja. – One su, gospo, veoma važni svedoci neprijateljske strane.

– Pre svega, odvezite mrtve na reku! Ljudi bi trebalo da požure. Sada nam je svaki čovek potreban!

Karl se okrenu na petama i odmarširа napolje. Melisa je opet gledala kroz prozor. Morala je po svaku cenu da dobije ovu opasnu igru. Partija pokera u kojoj je sâm život ulog, a Holidej je bio džoker! Ako uspe da ga pošalje pod zemlju, onda će ona biti pobednica. Pucanj kojim bi on bio poslat u smrt, obznanio bi ujedno i njenu pobedu!

Šteta za tog lepog markantnog momka. Smešila se pomalo tužno. No. on je samom sebi presudio! Ona mu je sa svoje strane ponudila veoma primamljiv i dobro plaćen posao. Ako nije shvatio ništa, to je njegova stvar.

Život se poigrao njime. Najzad samo onaj koji je moćan može da vlada. Svi ostali moraju se povinovati. Zar je moguće da Holidej ne poznaje ta jednostavna pravila? Ona mu je olakšala i omogućila izbor. Tako je bar Melisa mislila.

Sat kasnije Karl je ponovo stajao na pragu njene sobe. Pobednički osmeh igrao mu je na usnama.

– Holidej je u gradu!

Pogledala je ozbiljno svog nadzornika, a onda joj je na usnama zaigrao osmeh olakšanja.

– Osedlajte konje! – naredila je.

* * *

Kancelarija je bila zaključana, a kapci zatvoreni. Verovatno je šerif strahovao da bi neko mogao osloboditi Meksikanca. Tek kada je prešao u susednu saračku radnju, Holidej je saznao da je šerif odjahao iz grada sa smešno malom grupom ljudi.

– Bilo ih je šest ili sedam – rekao je sarač. – Baš sam stajao na prozoru.

Bio je to trenutak u kojem je on počinjao da sluti da je šerif tajnu, zbog toga što nije poveo više ljudi na „Barlet" ranč, najverovatnije odneo u grob. Bilo je tri sata poslepodne. Šerifa i njegovu malu grupu je već smatrao mrtvom. Odmah je napustio saračevu radnju ne razmišljajući o tome da se sada i on nalazi u opasnosti. Ako se ona „ukrotiteljka zvečarki" izvukla i isplivala na površinu, onda se Meksikanac nalazi u opasnosti. U životnoj opasnosti. I četiri devojke u hotelu takođe!

Sirotice, sa koliko su čežnje čekale da ih neko povede na put nazad u zavičaj, u okrilje svoje porodice. Sigurno nisu imale pojma o opasnosti koja se ponovo nadvila nad njih.

Dok je prešao na drugu stranu ulice. Prišao je šerifovoj kancelariji ušavši kroz kolsku kapiju. Prišao je sporednim vratima. Tri snažna udarca su bila dovoljna. Meksikanac je sedeo u ćeliji bled kao sveže okrečen zid. Očekivao je ono što je Dok hteo da spreči, to jest, osvetu Melise Loson jer je sve priznao.

– Holideje! – uzviknuo je Meksikanac i prekrstio se. – Već sam pomislio da je ona!

– Ja sam to! Međutim, moramo računati da je ona već na putu za Montgomeri! – rekao je Holidej i otključao ćeliju. Meksikanac nije više bio nag do pojasa. Šerif mu je doneo stvari, a vozača pustio na slobodu. Izašavši iz ćelije, Meksikanac je gledao oko sebe ne shvatajući. – Šta se zaboga dogodilo?

– Šerif se preračunao i više nije među živima, ubeđen sam! – uzvrati Dok bez ustručavanja. Mendoza ga je shvatio odmah.

– Šta? Zar je naložila da ga ubiju? Odakle vi to znate?

– Ne znam. To mi govori moje šesto čulo. Šerif je sa pet ili šest ljudi odjahao kod nje na ranč.

– Zar je taj momak lud? – zapanjio se Meksikanac.

– Sada bi već mogao biti mrtav.

– Da, da. Ali šta će sada biti sa mnom? Holidej, vi i šerif ste me omekšali, izvukli priznanje. Sada zahtevam zaštitu, onu koju mi je šerif garantovao.

– Pa to nije moja obaveza.

– Ako je šerif mrtav, držaću se vas, Holidej!

– Slažem se! – rekao je i spustio mu ruku na rame. – Ja i jesam došao ovamo da bih sprečio onu opaku ženu da „oguli kožu" ljudima. Ali to ne može tek tako. Shvatate li?

Meksikanac ga odmeri mračno i stavi pesnice na bedra.

– Hoćete da za to dobijete novac, zar ne?

– Naravno da morate platiti – Dok se nasmeja gorko. – No ne dolarima, vi bestidno kopile! Za koga me to smatrate? Ne, ja od vas tražim čvrsto obećanje da nećete odmagliti! Ako onoj opasnoj ženi treba da podmetnem nogu, ne mogu vas čuvati danonoćno.

– Gde to hoćete da me smestite?

Dok podiže ruke kao da se brani.

– Odvešću vas kod jedne poznanice, a vi ćete mi dati reč da to mesto nećete napuštati. Onoj opasnici se ne može ništa bolje dogoditi nego da vi nestanete zauvek sa lica zemlje. Trljala bi ruke i smejala se. Ne zaboravite da teret koji joj možete svaliti na pleća i oterati na vešala ne sme da se smanji. Toga je ne smemo osloboditi. Vaša izjava pred sudom slomiće joj vrat.

– Ja sam spreman na to, Holidej. Ta spremnost ne bi trebalo da me staje života. Ako bi me ona pronašla od toga trenutka sam mrtav.

– Neće vas naći! To vam ja obećavam. Vi mi samo dajte reč da nećete odmagliti dok se ja budem bavio tom tom ukrotiteljkom zvečarki!

Govoreći to, Dok je pružio ruku koju je Meksikanac prihvatio.

– To, naravno, samo pod pretpostavkom da me vi zaista možete zaštititi – dodao je brzo. – Ukoliko vi ne budete održali obećanje koju sam vam dao, više me neće obavezivati.

– Slažem se – prihvatio je Holidej. – Hajdemo! Nestanimo što pre odavde – dočepa ga za ruku i pozva – Na sporedna vrata!

Meksikanac ga je samo pogledao i shvatio. Brzo je krenuo za Dokom.

Napustili su kancelariju kroz sporedna vrata hitajući preko dvorišta prema kapiji. Dok proviri na ulicu. Jahači se nisu mogli nigde videti na daleko i široko. Brzo su prešli ulicu i uputili se u hotel.

– Zar ovde? – pitao je podozrivo Meksikanac. Osećao se nesigurnim čim su stupili u hotel.

– Moramo devojke povesti sobom – objasnio je Dok. – Šerif ih je smestio ovde s namerom da ih poštanskom kočijom pošalje kući.

Izraz Meksikančevog lica se izmenio. Kao da mu je taman gradonosni oblak prekrio lice. Dok je o ovom poduhvatu razmišljao dugo. No, u Montgomeriju je poznavao samo Trini, samo u nju je imao poverenja. Osim toga, u kolima sa arnjevima se nije moglo dogoditi bogzna šta. On se stvorio odmah na licu mesta. Zbog toga je zastao na stepenicama i rekao Mendozi – Ja ću govoriti s devojkama. Vi sačekajte ovde!

Gledao je Doka, a oči su mu sevale.

– One vam neće učiniti ništa, a vi, molim vas, nemojte ništa učiniti njima. Osim toga, meni ne ostaje drugo rešenje. Imam samo jedno jedino skrovište!

Holidej ga je ostavio da stoji, a onda potrčao grabeći po dva stepenika. Našao je devojke u Vivijaninoj sobi. Sedela je na jednoj stolici sa knjigom u ruci i čitala im nešto. Ostale tri su sedele na podu oko nje i srdačno se osmehnule kada su ugledale svog oslobodioca.

– Mi, na žalost, moramo nestati odavde. Hajdemo! Odvešću vas na neko drugo mesto. Holidej im je u nekoliko rečenica objasnio situaciju i na kraju rekao da Meksikanac čeka, da je sada on kao veoma važan svedok, da je sve priznao i da bi i sâm želeo da vidi otmičare kažnjene. Zbog toga se upravo i nalazi u istoj opasnosti u kojoj i vi – rekao je na kraju.

– Ako ne može biti drugačije i razbojnici uz njegovu pomoć mogu biti kažnjeni, ja pristajem! – rekla je Elejn, najstarija među devojkama. – Mi, međutim, nećemo da ostajemo same s njim!

To im je Holidej obećao i devojke bez oklevanja pođoše za njim. Pritom su se uplašeno i nesigurno ipak čvrsto držale za ruke. Kada su ugledale Meksikanca, zastale su, a on je izbegao da ih pogleda.

– Hajdemo! – rekao je Dok odlučno.

Napustili su hotel kroz sporedna vrata. To im je tako dobro uspelo, da ih baš niko nije primetio. Preko napuštenih placeva i uskim ulicama vodio ih je do Trinine kuće.

Trini radosno uskliknu kada je videla Doka na svom pragu, ali se ukočila kada je videla osobe iza njega.

– Ovo nisu sestre Amande Remzi, ali imaju sličnu sudbinu. Noćas mi je uspelo da ih oslobodim. Senjor Mendoza je veoma važan svedok protiv vlasnice „Barlet" ranča. Melisa Loson je, u stvari, vođa bande otmičara!

Trini zbunjeno zavrte glavom.

– A šta je s šerifom? Zašto ovi ljudi ne idu kod čuvara zakona?

– Moramo računati s tim da je šerif mrtav, da je ubijen na „Barlet" ranču – objasnio je Dok.

Trini nije bila oduševljena, ali je bila ljubazna i prihvatila Meksikanca i devojke kao goste u svojoj kući.

Na Trinino razočaranje Dok se oprostio odmah i pošao dalje. Poljubio je, stegao u naručje i šapnuo joj – Ti si divna osoba!

Vratio se u hotel, zapakovao svoje stvari, platio račun i osedlao konja.

Holidej je bio udaljen jednu milju od grada kada je ugledao Melisu Loson i njene revolveraše. Tačno dvanaestoricu. Ona je jahala na čelu. Skrenuo je u jedan šumarak i pritajio se iza gustih borova. Sačekao je da nestanu sa vidika, a onda nastavio put. Kada je posle jednog sata stigao na područje „Barlet" ranča, nigde nije video živu dušu. Poterao je konja iza ambara i još jednom bacio pogled u zmijsku jamu. Tamo nije bilo traga od šerifa i njegovih pratilaca. Veliki ambar je

stajao otvoren. Uterao je konja unutra, bacio pogled unaokolo veoma pažljivo, jer je unutra vladao polumrak, a potom izašao napolje na sunce. Kod rančerske kuće je stajao jedan čovek i posmatrao ga. Holidej potera konja prema njemu.

– Ko ste vi? Tražite li ovde nešto određeno? – pitao je čovek. Izgleda da nije znao s kim ima posla, nije to čak ni slutio.

– Tražim šerifa. U Montgomeriju su mi rekli da je jutros dojahao ovamo.

Čovek je bio visok i mršav. Odmahnuo je energično glavom.

– Ovde nije dolazio nikakav šerif. Bolje je da se odmah vratite u Montgomeri. Možda je u međuvremenu već stigao u svoju kancelariju.

– Pripadaš li ti momčadi sa „Barlet" ranča ili njihovoj bližoj okolini? – pitao je Holidej.

– Nemojte postavljati takva pitanja. Brišite odavde! Ko ste vi uopšte?

– Gde je šerif? – ponovio je Holidej.

– Nosite se do đavola!

– Ti ćeš se uskoro nositi do sudije! Upoznaćeš se uskoro s njim. Dakle, govori! Poznato mi je da vi ovde znate sve ili bar ponešto. Nadajmo se da ti nisi u ovo umešan. Ako jesi, spremi se na najgore!

Mršavom momku jurnu krv u lice. Gnevno i brzo mašio se revolvera. Holidej zari konju desnu mamuzu u telo i u jednom koraku ga dovede do momka pred rančerskom kućom. Izvukao je levu nogu iz mamuze i nogom ga udario tako snažno da su mu u istom času pali šešir s glave i revolver iz ruke. Pogodio ga je čizmom u bradu tako da je pao na leđa i još se prevrnuo.

On se sagnu da dohvati šešir i revolver. Momak se s mukom uspravljao i veoma teško osovio na noge. Držao se za bradu ječeći.

– Ti, prokleti...

Jeknuo je ponovo i držao bradu obema rukama. Zatvorio je oči, jer su mu od bola granule suze.

Holidej mu je svoj revolver poturio pod nos.

– Gde je šerif? Govori ili ću te povesti sobom. Onda će te snaći nešto veoma neprijatno. Obećavam ti to!

Momak ga je posmatrao razrogačenih očiju.

– Vi ste ga likvidirali! – siktao mu je Holidej u lice.

Tek posle nekoliko trenutaka se nakašljao i potvrdio klimanjem glave.

– Jesi li i ti bio prisutan i učestvovao u tome? – Holidej mu pritisnu cev revolvera na usta.

– Ne! – uzvratio je gotovo nerazumljivo.

– Gde ste odvukli šerifa?

– U reku!

Udahnu je duboko vazduh – A ostale? Njegove pomoćnike i pratioce?

– Takođe u reku!

– Šta, šta to govoriš?

– Ja sa tim nemam ništa, baš ništa. Ja sam ovde samo kovač... – pritom pokaza Holideju pravac. – Radim tamo na mom kovačkom ognjištu. Kovačnica se nalazila na čeonoj strani kuće u kojoj su stanovali momci sa ranča.

Ognjište, vatra i nakovanj bili su pod nastrešnicom.

– U tom slučaju možeš da vidiš sve!

– Ne baš sve!

– Njeni kidnaperi su krenuli u ekspediciju, pošto su ubili čuvare zakona i njihove pomagače. Gde se to dogodilo?

– Ovde gde mi stojimo.

– Ti nisi bio tu, među njima?

– Nisam! To su učinili Karl i njegovi ljudi. Ja sam ovde samo kovač i ništa više.

– Gde drže otete devojke? Gde ih kriju?

Kovač ga je gledao kao da ga tog trena vidi prvi put.

– Ja sam obavešten o svemu, tako da ne vrdaj!

– Jeste li vi Dok Holidej?

– Jesam, ja sam taj!

– O bože! – kovač od straha sklopi oči. – Ona će naložiti da me ubiju. Baciće me u zmijsku rupu!

– Neće, ne boj se. Ima li nekog u kući?

Opet je piljio u njega zbunjeno, pa je morao da ponovi pitanje – Ima li nekoga u rančerskoj kući?

– Posluga je tamo – odgovorio je kovač muklim glasom.

– Gde drže otete devojke?

– Na ranču „Slatko srce"! Ali tamo sada nema nikoga.

– Znam – rekao je Dok nestrpljivo. – Četiri žene je poveo Meksikanac. Ko je kupio ostale?

Kovač je od bola i straha gutao pljuvačku.

– Donaldson. Vodi ih u Sent Džo.

– Zar tog lupeža nije stid?

Kovač je trljao bradu i gledao u uperenu cev revolvera.

– Donaldson? Kako on izgleda?

Kovač ga je opisao i Dok se setio da je takvog tipa video uz Meksikanca za stolom kod gospodarice ranča. Bilo je to kada ga je Karl izveo pred Melisu Loson.

– Koliko otetih devojaka ima Donaldson uz sebe?

– Njih šest.

Dok spusti revolver i odmahnu glavom.

– Ti znaš sve, pa ipak ne odlaziš odavde. Jesi li ikada razmišljao o tome za koga radiš? Zar ti nije žao tih devojaka? Čovek u tvojim godinama! One bi ti mogle biti kćerke, svaka od njih.

– Morate to shvatiti, Holideje! Ja sam nisam u mogućnosti, niti u situaciji da nešto promenim da je prinudim da prekine s tim zločinima. Ja sam joj čak, moglo bi se reći, zahvalan. Kada je kupila ranč, sve ljude je najurila. Samo mene nije! Na severu su kovači traženi, ali ne i ovde u Alabami. Na svakom ranču radi po jedan kovač i obučava tom zanatu još dvojicu. Ja sam Teksašanin. Negde drugde ne bih mogao živeti. Znate, ja sam povremeno sedeo sa šerifom iz Montgomerija. Poznajemo se dobro. Zbližili smo se kada mu je peć eksplodirala i polomila mu se kočija. Tada me je ona poslala kod njega da to uredim. Tada bismo uveče sedeli zajedno kod njega u kancelariji. Tom prilikom sam mu

nagovestio nešto, tek da vidim kako će reagovati.

Holidej je čekao nastavak.

– I? – pitao je posle nekog vremena.

Kovač odmahnu glavom.

– Uopšte nije reagovao. Nije nijednom obratio pažnju. Samo je piljio ispred sebe, mrmljao nešto i nalivao se pićem.

Kovač ga je zbunjeno pogledao. Dok mu stavi revolver u ruku govoreći – Nemoj ga još jednom potegnuti na mene. Loše ćeš proći, amigo! Ja to ne mogu da podnesem!

Poseta „Barlet" ranču je time bila okončana. Dok se vinuo u sedlo.

– Idem sada da ščepam Donaldsona! Nemoj joj to reći.

Kovač pogleda revolver a zatim Holideja, pa oružje vrati u futrolu. Holidej je poterao konja hodom. Tek na kapiji se osvrnuo. U međuvremenu se kovač negde izgubio, nestao je s vidika.

VI

Dnevna svetlost je već počela da bledi kada se Melisa Loson sa svojim revolverašima vratila na ranč. Holidej je to video sa jedne uzvišice koja se nalazila dalje prema zapadu. Nije mogao da vidi da razgovara sa kovačem. Međutim, jahači su samo posle deset minuta ponovo napustili imanje. Video je Melisu sasvim nejasno. Pre bi se reklo da je naslućivao njene obrise. Mrak se spuštao sve više. Topot kopita je odavao da su grabili prema istoku gde se nalazio grad Sent Džo. Kovač je, dakle, odao sve. Kako se to uklapalo u Dokove namere? Loše! Uglavnom, odlučio je da tu baš gde se zatekao i prenoći. Probudili su ga snažni udarci čekića. Kovač sa „Barlet" ranča je počeo veoma rano posao. Osedlao je konja i uputio se na ranč koristeći svaki raspoloživi zaklon. Kovač ga je primetio tek kada je iza njegovih leđa kliznuo iz sedla. Naglo se okrenuo držeći težak čekić u ruci. Odmah ga je spustio da ne bude nesporazuma.

– Dok Holidej! Vi!

– Da li je i ona odjahala s ljudima?

Kovač nije odgovorio odmah. Tek posle nekoliko trenutaka odmahnuo je glavom. Holidej je gledao u pravcu rančerske kuće.

– Četiri najopasnija revolveraša su ostala kod nje da je štite – saopštio je kovač hrapavim glasom.

– Ostali su krenuli u poteru za mnom.

– Morao sam da joj kažem. Znala je da ste bili ovde.

– Tornjaj se odavde!

Kovač ga je gledao uplašeno. Nije smeo da se pomakne s mesta.

– Povuci se odavde! – ponovio je Dok ledeno. – Pazi dobro da mi kasnije ne izađeš pred kolt!

Ne obraćajući više pažnju na kovača, poveo je konja za uzde prema rančerskoj kući. Išao je uz bočnu stranu kuće i ostavio konja da stoji ispred sporednog ulaza. Uzeo je sobom „parker" pušku i ušao u kuću.

Uzani hodnik vodio je pored kuhinje i drugih pomoćnih prostorija do velikog predvorja. Na podestu su sedela dva revolveraša i igrala „poker". Toliko su se zaneli u kartanje da su ga primetili tek kada se uspeo uz tri stepenika do podesta. Poskočili su tako jako kao da ih je neko šutnuo, ali su ukočili ruke na drškama revolvera videvši ubitačnu dvocevku.

Ova opasna, ubojita sačmarica skraćenih cevi ulivala im je strah. Dobro su poznavali njeno dejstvo.

– Okrenite se! – naredio je Dok.

U njihovim pogledima se video prkos i divlji bes. Međutim, on ih je svojom neočekivanom pojavom iznenadio. Delilo ih je samo pet koraka. Jedan je bio ispred, a drugi iza stola.

– Opominjem vas! – procedi Dok.

Odustati, paziti! To su za dvojicu revolveraša bile neprihvatljive stvari. Potegli su oružje i uz divlje povike bacili se u stranu. Jedan levo, drugi desno. Holidej je odustao od bilo kakvog kompromisnog rešenja. Povukao je obarače i sitnim, usijanim olovom zasuo dvojicu revolveraša. Pogubna sačma ih prosto zalepi za zid. „Parker" puška je grmela kao top, a prašina i ukrasi otpadali su sa zidova.

Grabio je uz stepenice preskačući po dve odjednom, držeći sačmaricu u ispruženoj ruci. Nije hteo da gubi vreme, niti je obraćao pažnju na ubijene lupeže. Dok je silazio sa podesta napunio je ponovo magacine sačmarice. Sada je krenuo u odaje gospodarice ranča koju je nazivao još ukrotiteljkom zvečarki. Kada je stigao na gornji sprat, pošla mu je u susret Melisa Loson sa dvojicom svojih revolveraša. Trčali su prema njemu. Svo troje se odjednom ukopalo u mestu kao da su naleteli na neki nevidljivi zid. Našli su se upravo ispred cevi Dokove „parkerice". Ukoliko bi povukao obarač, svo troje bi bilo izrešetano. Revolveraši su shvatili odmah šta ih čeka, pa su podigli ruke u visinu ramena da ne bi slučajno došlo do nesporazuma koji bi ih mogao stajati života.

– Kada sam prvi put bio ovde, počinio sam grešku jer sam vas pustio na slobodu – rekao je. – To je šerifa i njegove pratioce stajalo života. To sebi neću oprostiti nikada. Još jednom mi se to neće dogoditi. Oterajte svoje ljude i naredite im da nas ne prate. Savetujte im to za njihovo dobro!

Melisa je sve vreme gledala Holideja u oči.

– Odlazite! – naredila je ne skrećući pogled. Ljudi su odmah poslušali. Okrenuli su se i otišli držeći ruke iznad glave.

Holidej priđe Melisi i uhvati je za mišicu.

– Sada možete nešto da dokažete protiv mene, Holidej?'

– Naravno, zar vas to čudi?

– Ne, u stvari me ne čudi – slegla je ramenima. – Međutim, u gradu nema šerifa...

– Neko će ga zamenjivati – prekinuo je Dok u pola rečenice.

– Nema ni sudije – dopunila je svoju rečenicu.

– Vi ste zaista bezobrazni i opasni! Mislim da ste opasniji od svojih revolveraša.

Vodio je Melisu prema stepenicama. Pritom mu je pogled pao na njen opasač koji se samo za trenutak mogao nazreti zbog velikih nabora na suknji. Htela je da se maši oružja obema rukama. On je, međutim, bio brži i koristeći cev sačmarice izbio joj revolver iz futrole. Oružje je palo na pod, a on ju je poveo pored oružja dalje na stepenice. U kući je vladala gotovo pritiskujuća tišina. Brzo je sišao dole i poveo je kroz uzani hodnik do sporednog ulaza. Pomogao joj je da sedne na konja, pa je seo u sedlo iza nje. Odmah je poterao konja. Grabili su prema kapiji ranča, a onda putem do glavnog druma. Kovača nije bilo na vidiku. Niko ih nije sledio. Obo je žestoko konja.

– Nemoj ga preterano goniti! – upozorila ga je i okrenula prema njemu osmehujući se. – Holideje, ti zaista nemaš nikakvih šansi!

– Varate se! Imam Meksikanca i četiri devojke.

– U Montgomeriju nema ni šerifa ni sudije.

To je zaista bio problem! Ako je ona uklonila i sudiju, Montgomeri je sada grad bez zakona. No, o tome nije hteo da razbija glavu. Treba da je odvede u Grenvil, Huver ili koji drugi grad. Naravno i devojke i Meksikanca. U mnogim gradovima su nestajale devojke. Svaki šerif će prihvatiti slučaj. Tražiće i pomoć teksaških rendžera ili nekog saveznog šerifa. Samo će to stajati više vremena, neće ići brzo kako je očekivao uz pomoć šerifa iz Montgomerija. No, sada je bilo nemoguće. Holidej se nerado sećao šerifa iz Montgomerija, jer se na neki način osećao odgovornim za njegovu pogibiju.

Ušli su u grad kada je mrak počeo da se spušta. Išao je mirnim ulicama gde nije bilo puno ljudi, pa mu je uspelo da gotovo neopaženo stigne iza šerifove kancelarije. Kliznuo je na zemlju i Melisu povukao dole iz sedla. Gledala je zbunjeno oko sebe, ali tek kada su ušli u kancelariju, shvatila je gde se nalazi. Zaključao je u jednu ćeliju. Gorda vlasnica „Barlet" ranča nije izustila ni jednu jedinu reč. Na licu joj se, međutim, moglo pročitati da Holideju želi sve najgore.

Dve kuće dalje je stanovao jedan tesar. Holidej ga je pozvao da popravi sporedni ulaz, vrata koja je razvalio. Majstor je to obavio veoma vešto, za nepun sat. Nije postavljao nikakva pitanja. Samo je hteo da zna da li je Dok novi šerif i gde se stari nalazi.

– Sve će se to već pokazati – odgovorio je Dok izbegavajući da kaže istinu. – Gradski oci tek treba da odluče šta treba činiti i utvrde gde je stari šerif. Postoje, naime, razne sumnje i pretpostavke. Prilično neprijatne.

Platio je kraljevski tesaru za obavljeni posao i time je sve bilo okončano.

Zaključao je vrata i uputio se do mesnog sudije. Nije ga bilo kod kuće. Niko od suseda nije znao kuda je otišao. Ljudi sa „Barlet" ranča su bili tu,

ali niko nije video da su poveli sudiju sobom. Niko ništa nije video, niti čuo. Dok opsova. Bio mu je potreban grad u kojem ima i sudije i šerifa. Huver je bio najbliži.

Vratio se u šerifovu kancelariju i izišao u dvorište. Šerif je dovezao u grad kola sa arnjevima i sve konje. Kola su se nalazila iza štale. Iz štale je izveo zaprežne konje, odmah ih upregao u kola, jer je u međuvremenu mrak sve više osvajao.

Holidej se uputio u Efijev salun da obavesti Trini. Stajala je iza šanka i brisala čaše. Kada ga je ugledala, osmehnula se zaljubljeno i žurno obrisala ruke u peškir. Prišao joj je i šapnuo – Moram ih sve odvesti iz grada. Odmah!

Trini ga je gledala uplašeno.

– Zbog čega? Šta se dogodilo?

– U ovom gradu odjednom nema ni šerifa ni sudije. Ne postoje više ovde. Zbog toga moram sa njom i sa svedocima u Huver. Tamo ću šerifu sve prepustiti i možda se već sutra uveče vratiti.

Trini se užasno plašila šta će biti s Holidejem.

– Bože moj! Moraš li baš ti sve to da radiš? Ko je ona?

– Melisa Loson.

– Holideje – Trini pokri usta rukama.

– Kako ću ući u tvoju kuću?

– Moram ti dati ključeve, jer sam ih ja zaključala i savetovala im da se ne pokazuju ni kod prozora ni na vratima – krišom mu je stavila ključeve u ruku.

– Tebe čovek ne može ni zlatom platiti – rekao je i poljubio je. Ona se smešila, očigledno zadovoljna njegovim komplimentom i poljupcem.

– Odmah ću ti doneti ključeve nazad – rekao je.

– Sutra uveče ćeš opet biti ovde i sve će biti okončano.

On potvrdi.

– Onda ću se prekrstiti tri puta! – šapnula mu je nežno. Poljubio je umesto odgovora, a gosti za šankom su zvižđali i pravili dvosmislene primedbe.

– Dolazim brzo! – rekao je Dok i napustio salun. U Trininoj kući je gorelo svetlo. Zavese su, istina, bile navučene tako da se nije moglo videti ništa. Otključao je vrata i ušao unutra. U hodniku je vladao mrak. No jedna bočna vrata se otvoriše i Meksikanac sa „vinčesterkom" u ruci izađe u hodnik.

– Vi ste to, senjor Holidej! – rekao je sa očiglednim olakšanjem u glasu. – Veoma ste nas uplašili. Trini nam je objasnila da vi ne dolazite pre ponoći.

Holidej stupi bliže tako da je na njega pala svetlost iz sobe. Preko Meksikančevog ramena video je devojke kako sede u sobi. Sedele su jedna uz drugu i bojažljivo gledale prema vratima. Mendoza se izmače u stranu i Dok uđe u sobu.

– Moramo putovati u Huver – objasnio je Meksikancu i devojkama.

– Ovde u Montgomeriju nema ni šerifa ni sudije. No, nećemo putovati sami. Poveo sam Melisu Loson sa ran-

ča. Za sada je u zatvoru, zaključana u jednoj ćeliji. Njeno prisustvo je za sve nas neka vrsta životnog osiguranja. Ne treba da se bojite – obraćao se posebno devojkama. Ne može se dogoditi baš ništa. O svemu sam obavestio Trini. Hajdemo odmah! Vaša kola sa arnjevima, senjor Mendoza, stoje spremna i upregnuta iza šerifove kancelarije.

Na putu do kancelarije, Dok je još jednom navratio u Efijev salun i vratio Trini ključeve. Upravo je posluživala za stolom, pa je sa pokupljenim čašama u rukama prišla i upitala šapatom – Da li je sve išlo kako treba?

Spustio je ključeve na poslužavnik koji je držala u rukama. Pritom je poljubio u vrh nosa i dodao.

– Do sutra uveče! Nemoj me do tada zaboraviti!

– Ti, nevaljalče! – propela se na vrhove prstiju i uzvratila mu poljubac, smešeći se.

– Radujem se sutrašnjoj večeri! – rekao je zvanično i svečano.

Oborila je pogled. Video je kako joj nozdrve poigravaju.

– A ja ću učiniti sve da vas usrećim, mister!

Napustio je salun žurno. Meksikanac i devojke su ga čekale sa strane u senci. Nastavili su do šerifove kancelarije, ušli kroz kolsku kapiju i dvorište i popeli se na kola. Za to vreme je ušao u kancelariju i izveo Melisu Loson iz ćelije. Već je bila zaspala. Stavio joj je lisice na ruke i poneo još jedan par kako bi je mogao pričvrstiti za kola.

Ispod arnjeva je bilo mračno kao u rogu. Drugi par lisica stavio je Melisi oko zgloba na nozi i onda sve pričvrstio za kola. Tako joj je bilo malo udobnije, ali nije mogla da iskoči iz kola.

– Mi ovde nismo sami? – upitala je.

– Tačno! – potvrdi Dok. – Tu su senjor Mendoza i devojke koje su bile namenjene javnoj kući u Grenvilu. I oni su u kolima.

– Pablo, šakalu jedan! – siktala je u mrak. Meksikanac je seo na mesto do kočijaševog i odgovorio je veoma poslovno – Tvoje cene su me bezmalo upropastile.

– Jednom šakal, uvek šakal – uzvratila je Melisa.

Holidej promeni mesto sa Meksikancem i prepusti njemu uzde.

– Krenite! – naložio je prekidajući raspravu.

Meksikanac potera konje. Uspelo im je da neprimećeni napuste Montgomeri. Gotovo cele noći su putovali poštanskim drumom koji vodi na sever i stigli u Huver kada je sunce gotovo stiglo u zenit.

Holidej ostavi Meksikanca ispred šerifove kancelarije, siđe s kola i stupi u kancelariju.

Šerif u Huveru je mladi, revnosni čuvar zakona koji je tek pre mesec dana stupio na taj položaj. Naravno, želeo je da zablista na tom poslu. Strpljivo je saslušao Doka. Ta stvar za njega nije bila nova. Istina, u Huveru, nije

zabeležen ni jedan slučaj otmice devojaka, ali su za to u mnogim susednim gradovima plavuše, veoma mlade devojke nestajale iznenada i netragom.

– Ovde ste na pravom mestu! Ne samo na pravom mestu, nego ste naišli i na pravog čoveka! – rekao je dubokim glasom, čvrsto uveren u ono što tvrdi. – Imamo mi ovde i sudiju. Ne brinite ništa! Ta banda će ovde biti potpuno uslužena. Besplatno! To ću učiniti ja lično!

Razmetljivac, nema šta. Međutim, Dok je bio srećan da je ovaj energični momak preuzeo stvar u svoje ruke. Izjavio je da je spreman da odmah sasluša svedoke, da odmah uključi sudiju i da zatim podigne optužnicu protiv Melise Loson.

Neka se samo razmeće, pomislio je, ako njegovu priču budu sledila i potrebna dela.

VII

Veče je već počelo da se spušta kada je Holidej najzad napustio Huver. Vozio je kola sa arnjevima prema Montgomeriju. Jednu milju iza grada, čekao je jedan jahač na ivici puta. Bio je to Kornelijus! Šta li to treba da znači? Smatra li taj gorostas da računi između njih dvojice nisu poravnani pa je hteo zadovoljenje?

Holidej povuče uzde i zaustavi konja.

Kornelijus se cerio, doterao konja do kola, popeo se na njih i vezao uzde za kariku ne rekavši ni reč. Samo su mu usne ostale razvučene. Holidej ga je odmerio nemarno.

– Da li je tvoj konj povredio nogu pa ne možeš da jašeš?

Grmalj još više razvuče usta i reče – To je konj na kojem si ti dojahao u Montgomeri!

– Šta? – Holidej se hitro nagnu napred. Tačno! Gde su mu samo bile oči? To je konj i sedlo koje dobio od saveznog šerifa kada je kretao da pronađe devojke! Hteo je da potera konja, ali Kornelijus dokopa uzde.

– To je pogrešan smer, Holideje. Moraš nazad.

Zatvorio je oči. Šta li ovaj tip hoće? Konj je bio dokaz da su ljudi Melise Loson bili u kancelariji šerifa iz Montgomerija ili čak da su se tamo i smestili. Ništa više. U zatvoru nije bilo nikoga. Jedna užasna misao mu prolete kroz glavu. Setio se jednog para očiju u Efijevom salonu. Svi za šankom su se smejali i stavljali dvosmislene primedbe kada je poljubio Trini. Samo jedan nije! Tog tipa nikada ranije nije video. Odmeravao je njega i Trini pogledom punim mržnje. Neprijateljski! Od njega su najverovatnije saznali da ima vezu sa Trini.

Znači, verovatno su ščepali Trini! Izvukli su devojku iz saluna, u njihovoj je vlasti da bi ga prinudili na predaju, oborili na kolena.

Bila je to njegova greška, prekorevao je Holidej sebe. Nipošto nije smeo tako javno da pokazuje da je blizak sa Trini. Šta ako je budu mučili, ako mora da pati i to mu nikad ne oprosti?

– Doveo sam tvog konja da bi se s njim vratio u Huver – rekao je Kornelijus podrugljivo. – Sa njom na jednom konju, na to si već navikao. Imaš vremena do sutra u podne ili ćemo tvojoj dragoj preseći grkljan. Dakle, jesi li me razumeo? Očekujemo Melisu Loson sutra u dvanaest na „Barlet" ranču. Ako to ne bude slučaj, biće nam baš žao. No to neće baš biti okončano tako lako i brzo.

– Kornelijus, kakvi ste vi pogani momci! Šta uopšte Trini ima sa svim tim?

– Baš ništa – uzvratio je lupež sasvim mirno. – Ali uz njenu pomoć možemo tebi da kažemo šta da radiš, a šta ne. Dakle, dovedi Melisu Loson natrag i onda nestani. Trini se neće dogoditi ništa. U tom slučaju neće joj faliti ni dlaka s glave. Pritom je uperio kažiprst dodajući – niko je neće ni dotaći! No, ti treba da činiš ono što očekujemo od tebe, Holidej. U protivnom će devojka proći loše.

Odmahnuo je glavom.

– Vi se s tim ne možete spasti, Kornelijus. Pre bih rekao da činite suprotno. Vi tonete sve dublje i dublje u zločin i na kraju ćete završiti na vešalima.

– Stara neznalice! – rekao je Kornelijus i tresnuo ga svojom snažnom šakom u leđa. – Bolje bi bilo da požuriš! – ovaj gorostas od čoveka nije uopšte delovao mrzovoljno. Pre bi se reklo suprotno! Takav je Holidej stekao utisak.

– Kako to vi zamišljate? Melisa Loson sedi u zatvoru. Šerif iz Huvera je uhapsio po svim pravilima. Zvanično.

Kornelijus ga je izgurao sa kočijaškog sedišta i uzeo mu uzde i bič iz ruke.

– Sve je to tvoja stvar, Holidej. To si zakuvao, sam i reši. Misli na svoju devojku i seti se kako da je spaseš – Kornelijus se pritom smejao zadovoljno. – Ako mene pitaš, stavi cev revolvera šerifu pod nos, raspali ga drškom po tintari i onda odmagli s Melisom.

Kornelijus je poterao konje dok je Dok skočio s kola i odvezao svog konja. Kornelijus je, istina, pokušao da ga svojim telom izgura, ali bez uspeha.

– Ja ću je dovesti, biće sutra kod vas. Ali pod jednim uslovom, a to je ako ja dobijem Trini za uzvrat.

– Posle toga, siguran sam, nameravaš da nastaviš po svome, Holidej! Onda ćemo i mi nastaviti po svome! Bićemo ti za petama i goniti te kao đavola! Biće tako sve dok ne odeš iz ovog kraja i više se nikada ne pojaviš. Da nikad više ne čujemo za tebe!

– O tome ćemo još razgovarati! – uzvratio je Holidej nabravši obrve. Okrenuo je konja u pravcu Huvera. Za njega u ovom trenutku nije bilo nikakvog „ako" ni „ali"! Sada je u pitanju samo i jedino Trini. On je to dugovao devojci jer je uvukao u celu tu prokletu stvaru. Kada nju bude smestio na sigurno, ništa ga neće zaustaviti niti sprečiti da sredi te bandite.

Kada je zaustavio konja pred šerifovom kancelarijom, čuvar zakona izađe odmah na ulicu.

– Jeste li zaboravili nešto, Holideje?

Dok povede konja do alke i veza ga. Na drugoj strani ulice je fenjerdžija već počeo da obavlja svoj večernji posao paleći uличne svetiljke, a iza mnogih prozora videlo se svetlo.

– Njeni ljudi su ovde u blizini – rekao je Dok kratko.

– Da bi je oslobodili?

Dok uhvati šerifa ispod ruke i uvede ga u kancelariju.

– Ne, za taj posao su izabrali mene – objašnjavao je čuvaru zakona. – Oni su oteli moju devojku, drže je zarobljenu i prete da će je silovati i ubiti ako im ne dovedem Melisu Loson, tačnije, ako je do sutra u podne ne predam njenim ravolverašima!

– Pa to je ludo! – uzvrati šerif zapanjen. – Tim pasjim sinovima ćemo pomrsiti račune, staćemo im na rep. Ne brinite, Holidej! Kuda treba da odvedete Melisu? U Montgomeri?

Dok potvrdi. Šerif je bio spreman da pomogne, pun dobre volje, ali daleko od poznavanja situacije i ljudi s kojima je hteo da se obračunava.

– Ja ću jahati sa vama! Pratiću vas! Pokazaćemo mi tim razbojnicima! Neće se smiriti ni u paklu, proklinjaće sudbinu! Oni će...

– Ti razbojnici su spremni na sve – prekide ga Dok. – Oni motre na nas. Ako budem napustio Huver bez Melise Loson ili ako me budu videli da bez nje stižem u Montgomeri, život moje prijateljice je ugrožen.

– Pa mi se nećemo ponašati kao početnici, Holidej!

– Uprkos svemu, smatram da je to što vi smerate suviše rizično.

– Pustite da ja to obavim kako smatram da treba.

– Ako vam ne bi uspelo da devojku iznenada, neočekivano oslobodite, ona će biti izgubljena. Neće imati šanse da preživi.

– Mi ćemo je osloboditi iznenada! Nemojte brinuti. Možda je najbolje da ostanete ovde u Huveru, a sve prepustite meni. Povešću nekoliko ljudi, dvojicu ili čak trojicu. To će biti dovoljno.

– Šerif iz Montgomerija je imao dva puta više pratilaca!

– On je već bio star čovek. Ne, nikako! Ne mogu tu ženu tek tako da pustim iz zatvora. Ona je uhapšena i stoji sudiji na raspolaganju. Kako mislite to, da oslobodite Melisu Loson da je predate njenim lupežima koje je unajmila za prljave poslove, za trgovinu devojkama, za njihovu otmicu? Kako to zamišljate?! Melisa izađe iz zatvora, ja je pustim i šta onda biva? Šta će biti sa suđenjem ovde? Čoveče! Sudija bi od mog života napravio pakao. Ja na to ne mogu pristati. Smirite se, Holideje. Ostanite ovde. Ja ću to srediti sa svojim ljudima.

Slutio je da neće lako izaći na kraj sa ovim ambicioznim čuvarom zakona, uz to još veoma sujetnim. Nije, me-

đutim, slutio koliko će to teško biti. Naravno, delio je njegovo mišljenje i njegov stav, ali je zbog Trini sve to u ovom trenutku zanemario. Nije imalo svrhe da ovom čoveku govori bilo šta dalje. O njegovoj prijateljici, osobi prema kojoj je imao i osećao obavezu nije bila reč, nego o Holidejevoj. Znači ovaj ga čuvar zakona ne razume i ne saoseća s njim. Osim toga, bio je uveren da bi šerif tako reagovao i da unapred računa sa nevoljama. A u njih će upasti čim bude osedlao konja i krenuo u Montgomeri sa trojicom svojih ljudi. Bio bi to neuspeh, poraz, kakvog protivnici samo poželeti mogu.

Šerif iz Huvera, prekide bujicu reči kada je u Dokovoj ruci ugledao revolver.

– Holidej, zaboga!

– Veoma mi je žao, šerife!

Šerif nabra obrve – Vi ste tu ženu doveli ovamo, ali vam to ne daje pravo da postupate kako vama odgovara. I to još na ovaj način, sa revolverom u ruci! To zaslužuje kaznu, jer radite protivzakonito. To što smerate je kriminal!

– Povešću Losonovu sa sobom i pre ili kasnije vam je dovesti nazad.

– Ne, Holidej! Na to ne mogu pristati čak i ako me oružjem pokušate prinuditi!

– Moja prijateljica je u opasnosti!

– Budite razumni, banditi to samo pričaju. Oni joj u stvari neće učiniti ništa. To je samo pokušaji te stvari sa pretnjama su poznate.

– Ćutite! Dajte mi ključ!

– Protestujem!

– Prihvatam vaš protest. A sada dajte ključeve! – zahtevao je Dok oštrim glasom. Prišao je čuvaru zakona, pritisnuo mu cev „kolta" u stomak i oduzeo oružje. Bacio je oružje na sto tako da je palo tačno na svežanj ključeva. Uzeo je ključeve i odgurao šerifa ispred sebe u zatvor.

Melisa Loson nije još znala šta se oko nje zbiva. Iznenađeno je gledala čas jednog, čas drugog.

– Dok Holidej, ja vas upozoravam! – gotovo je režao šerif. – Upravo činite razbojništvo koje povlači tešku kaznu. Biću vam za petama sa svim snagama koje mi budu na raspolaganju. A ono što mogu nije malo, budite uvereni!

Holidej je našao odgovarajući ključ. Melisa Loson je izašla napolje, a njeno mesto u ćeliji je zauzeo šerif. Melisa Loson se smešila zadovoljno. Nešto bitno se izmenilo, to joj je bilo jasno. U ovom trenutku je bilo svejedno šta je to.

– Protestujem i to najoštrije! – vikao je šerif gnevno. Bio je van sebe jer su Melisa i Holidej upravo odlazili. Tresao je rešetke kao pomamljen i vikao – Holideje, vratite se!

Sa treskom je zatvorio vrata koja su delila zatvorski deo od šerifove kancelarije. Melisa nije izustila ni jednu jedinu reč samo je ispod oka posmatrala svog oslobodioca i smešila se.

Bacio je svežanj ključeva na sto u kancelariji i pošao s vlasnicom „Bar-

let" ranča prema vratima. Kancelarija je bila u polumraku. Noć se već uveliko spustila. Uhvatio je Melisu za ruku i poveo je napolje. Muškarac i žena na jednom konju, još ako je žena privlačna i izazovna kao Melisa, svakako privlači pažnju. Zbog toga je vodio konja duž ulice držeći je ispod ruke. Njoj se to dopalo sudeći po osmehu.

Tek kada su izmakli iz centra grada, iza crkvenog zvonika, Dok je podigao u sedlo, a zatim se vinuo iza nje. Prvo je hteo da je posadi u krilo, a onda ipak odlučio da izbegne svaki bliži kontakt s ovom opakom ženom. Ona se odmah naslonila na njegova široka pleća i okrenula glavu.

– Šta se to dogodilo, mladiću? Jesi li razmislio i promenio mišljenje? Doneo drugačiju odluku? Jesi li se sada odlučio da dođeš do novca, jer ti više ništa nije potrebno? Ili te je jednostavno nagnala sama pomisao na mene?

– Imam u Montgomeriju prijateljicu koju su vaši ljudi kidnapovali i primorali su me na ovo.

– Oh! – uzviknula je, izgleda iskreno iznenađena i odmah okrenula glavu od njega.

– Obavićemo razmenu! Ali posle toga stvar neće biti okončana. Valjda nećete poverovati u takvu mogućnost?

– Veoma mi je žao, Holideje. Stvarno žalim zbog toga.

Nije odgovorio, nego se usredsredio na put pred sobom. Njeni ljudi mu se sigurno nalaze za petama, tamo negde pozadi. Isto tako će se naći u poteri za njim i šerif iz Huvera. Naravno ne sâm, nego sa pomoćnicima.

Skrenuo je sa druma poštanske kočije. To, međutim, u mraku nije bilo lako. Nije uostalom, bilo bez problema jahati noću ni drumom. Ostali su na leđima konja do posle ponoći. Tek tada je Holidej odlučio da se odmore i da konj malo predahne. Rasedlao ga je.

– Šta je bilo, Holidej? – pitala je Melisa s gorčinom u glasu. Sedeli su ispod drveća jedan nasuprot drugog. Njoj je prepustio sedlo da na njega spusti glavu. – Postoji li za nas još neka šansa? Sačekaj! Nemoj odgovoriti odmah. Saslušaj me još jednom. Isplatiću ti na ruke odjednom dvadeset hiljada dolara. Ostaćeš stalno u mojoj blizini i biće ti zadatak samo da me štitiš. Za to ću ti plaćati svakog meseca po hiljadu dolara. U moju spavaću sobu i krevet možeš dolaziti kada poželiš i to besplatno. Dopadaš mi se! Takva vrsta ljudi je kao izuzetno retka biljka. Međutim, na tu vrstu ja ne naležem, i zato me jedino ona privlači. Dakle, kako stoji stvar s nama?

– Jedna žena mi je sasvim dovoljna i već je imam. Ne želim više.

– Moji ljudi će je pustiti na slobodu. Biće obeštećena. Obećavam ti to. Da bi bila srećna, nisi joj baš ti neophodan.

– Možda je za to baš ona potrebna meni!

Gospodarica „Barlet" ranča je u mraku uzalud pokušavala da uhvati njegov pogled.

– To je samo uobraženje, Holidej. Ti i ja, mi bismo bili pravi par. Za nekoliko godina, uspećemo celu Alabamu da držimo u džepu! Ko je u stvari ta devojka? Poznajem li je?

– Ona je zabavljačica u Efijevom salunu.

– Aha! Ona plavuša! – ljubomorno je primetila Melisa. Dok je prečuo njenu primedbu.

– Nisam ni ja ravna ni mršava! Imam i ja nešto!

Nije mu padalo na pamet da je dodirne.

– Možda si ti uzbudljiva na neki način – rekao je veoma ozbiljno. – Međutim, ono što podstiče na ljubav, jeste karakter. Ona je u tom pogledu pravi anđeo, a ti si, nasuprot njoj, prava zvečarka!

– Ti baš nisi pri zdravoj pameti – rekla je Melisa. – Ona je obična zabavljačica koja tokom cele večeri igra i peva između stolova za bednih dva i po dolara. Ja uvek zarađujem hiljade dolara! Proklet da si, zar ne shvataš da pripadaš meni?!

– Ja pripadam svima i svakome, izuzev tebi!

– Ti, zaista ne znaš šta govoriš! – brecnula se gnevno na njega.

Neka misli šta god je drago, on je znao svoje. Kada je dan počeo da sviće, osedlao je konja pa su nastavili put.

VIII

Dok je projahao pored Montgomerija i pojavio se na uzvišici zapadno od „Barlet" ranča. Na konju je ispred njega sedela Melisa. Sa velike udaljenosti su ugledali i prepoznali njene ljude. Lupež koji je jahao prema njima na uzvišicu zvao se Patrik.

Čekali su ga zajedno stojeći ispred konja. Držao je Melisu za levu mišicu i izvukao kolt iz futrole kada se Patrik približio. Robusni momak skide šešir.

– Dobar dan! Radujem se što vas vidim, gospo!

– Zdravo! – uzvratila je kratko, ali ljubazno.

– Povešću gospođicu odmah sobom – obratio se Doku. – Kada budemo utvrdili da si iščezao, pustićemo Trini na slobodu. To znači da se može vratiti u grad s kolima.

– Mislim da sam ja u položaju da određujem šta će biti! – uzvratio je Dok gledajući u Melisu. – Naredite da dovede Trini ovamo gore, ili ćemo se na licu mesta okrenuti i jahati nazad u Huver!

– To tako ne može, Patrik! – rekla je. – Odjaši nazad na ranč i dovedi tu devojku.

– Karl je ovo isplanirao, a ne ja! – rekao je revolveraš mrmljajući još nešto u bradu. Poslušno je okrenuo konja i vratio se istim putem kojim je i došao.

– Požuri! – dodala je prilično oštro.

Patrik je nastavio galopom. Gledala je za njim, a Holidej svuda oko sebe

sigurnosti radi. Ako je već morao pred tim lupežima da popusti, da padne na kolena, neće dozvoliti da ga iznenade i bace nakolena kao što je Kornelijus to učinio.

Nije prošlo ni petnaest minuta kada su ugledali da dva jahača napuštaju ranč. Patrik i jedna plavokosa žena. Trini!

Melisa se namršti.

– Ja je poznajem. Videla sam je već više puta. Dakle, na njoj stvarno nema ničeg izuzetnog – rekavši to, pogledala ga je pravo u oči. – Aha, znam, u pitanju je krevet! To je, naravno, veoma važno za takvog kakav si ti. Na to žene pomišljaju kao na manje važnu stvar. Čak poslednju! Otkri mi njenu tajnu!

Dok se okrenu i ukopa u mestu. Preko brežuljaka je grabila u oštrom galopu grupa jahača. Najmanje njih petnaest. To je privuklo i Melisinu pažnju. Uplašila se i odmah postala svesna o čemu se, odnosno o kome se radi.

– Šerif iz Huvera! Odjašimo na ranč, tamo ćemo biti sigurni. Prišla je konju i popela se u sedlo. Dok je seo iza nje. Tako je žestoko poterao životinju da je vrlo brzo prešla u galop. Međutim, Dok nije poterao konja prema „Barlet" ranču nego u pravcu zapada. Rastojanje je iznosilo više od jedne milje. Teren je bio otvoren i pregledan tako da su se opet našli goniocima u vidnom polju. Uostalom, žena i muškarac na jednom konju! Ako su im otkrili tragove i sledili ih, znali su pouzdano koga imaju pred sobom.

Patrik i Trini nisu mogli da vide jahače. Zastali su kada su videli da je Dok poterao konja galopom i gledali iznenađeno za njim. Patrik je naslutio kakva je opasnost u pitanju, pa kada je okrenuo glavu da vidi gde su, utvrdio je da i oni galopom, nezadrživo grabe prema ranču.

– Dok Holidej, okreni prema ranču! – stalno je ponavljala Melisa. Pritom je stalno okretala glavu prema njemu.

Ljudi su žestoko gonili konje. Grupa gonilaca je počela da zaostaje. Zbog toga se Dok osmelio i u polukrugu skrenuo prema reci, koja je vijugala kroz nepregledno područje. Neko vreme je potera iz Huvera ostala na Dokovom tragu i takođe u polukrugu krenula prema reci. Dok je izabrao put između stena i žbunja da bi opet neprimećen skrenuo. Tu promenu pravca gonioci nisu primetili. U svakom slučaju, ne odmah. Kada su otkrili da ga nemaju pred sobom i okrenuli se, više nisu imali izgleda da ga stignu.

Kada je sunce dostiglo zenit, Dok je zaustavio konja i sjahao. Šerif iz Huvera i njegovi ljudi su izgubili trag. I Melisa Loson je sjahala. Milovala je oznojenog konja po vratu.

– Na ranču se Trini ne bi dogodilo ništa – tvrdila je Melisa. – Pustila bih te da odjašeš s njom.

– Šerif bi nas sledio, a na vašem ranču je već okupljena grupa, zaseda.

– To je previd, Holideje!

– Šerif iz Huvera je energična osoba! Bili biste ili prinuđeni da prihvatite previd ili da se nas dvoje dobrovoljno damo uhapsiti.

Prišla mu je i pogledala ga pravo u oči:

– Ti si sada takođe razbojnik! Ti si oslobodio zatvora ženu, ubicu i otmičarku – zaćutala je za trenutak...

– U pravu ste. Ja sedim između dve stolice. Ali ne radi vas, nego iz ljubavi prema Trini. Tom ljubavlju sam jednostavno ucenjen!

U očima ukrotiteljke zvečarki, kako je Holidej nazivao, blesnu opasan plamen. Naglo je okrenula glavu.

Htela je da ga zavede i dodvori mu se obećavši mu kule i gradove. No, on je uvek bez i malo nežnosti i obzira spuštao na zemlju. To je veoma ljutilo i kvarilo joj raspoloženje.

– Koliko treba još da čekamo ovde? – upitala je grubo i nestrpljivo. – Sve dok se šerif ne vrati? Ovde nećemo uspeti da ga se oslobodimo.

– Ja mislim da se šerif vratio. Međutim, nije krenuo nazad u Huver, nego čeka ispred vašeg ranča, madam! Ja ovaj kraj ne poznajem dovoljno da bih znao gde da se sakrijemo i pritajimo, a da se vaši ljudi toga prisete i tamo nas i potraže. Tamo bismo mogli kako mi se čini da obavimo razmenu.

– Mogli bismo da odjašemo na moje drugo imanje, „Slatko srce" i tamo jednog od kauboja pošaljemo na ranč.

– Onda krenimo tamo, gospo!

Ponovo su oboje bili na leđima Dokovog konja. Poterao je konja u pravcu u kome ga je ona uputila. Dok je pomno motrio okolinu. Njegovi neprijatelji u ovom času nisu bili samo Melisa i njeni revolveraši, nego i šerif sa svojom poterom.

I sada je, kao i ranije, Trinin život bio u pitanju. On je bio ulog u igri!

Sunce je već grabilo prema zapadu, kada se na vidiku pojavila velika kamena zgrada i ambar ranča „Slatko srce". Dok za svaki slučaj, iz obazrivosti, uze iz futrole sačmaricu, dvocevku „parker". Daleko od zgrade videli su veliko stado goveda. Kao senke džinovskog oblaka pokrivali su prostrane pašnjake. Iza pašnjaka vijugala je reka kroz valoviti predeo.

Dva čoveka su izašla iz kamene zgrade i gledala prema pridošlicama. Bili su veoma iznenađeni. Nisu još znali o kome se radi, ali ih je iznenadilo što se na leđima jednog konja nalaze dva jahača.

Dok je zaustavio konja nedaleko ispred njih.

– Samo jedan neka priđe do nas.

Melisa Loson pokaza na višeg od dvojice – Ti tamo, priđi! Dođi ovamo, a onaj drugi neka ostane gde je!

Razgovarali su međusobno pre nego što je pozvani krenuo.

– Zar me ne poznaješ? – upitala je gospodarica „Barlet" ranča nestrpljivo.

– Kako da ne – uzvrati ovaj i skide šešir.

– Onda pohitaj malo kada te zovem!

Čovek je poslednjih nekoliko koraka prešao trčeći – Izvolite gospođice, šta treba?

– Uzmi svog konja i odjaši na ranč. Karl treba ovamo da dovede plavušu.

– Koju to plavušu?

– Ne postavljaj pitanja, glupače. Vini se u sedlo ili se ovog časa smatraj otpuštenim.

Zaplašen čovek se vrati do zgrade, a i drugi momak je pošao sa njim. I on je trčao. Nestali su iza rančerske kuće.

– Tamo ima soba i kreveta – objašnjavala je Melisa pokazujući na zgradu.

Dok je, međutim, okrenuo konja u pravcu juga.

– Pa ako ne želiš krov nad glavom – rekla je i okrenula glavu gledajući ga zavodljivo. Nije obraćao pažnju ni na njene poglede, ni na njene reči.

Mrak je polako počeo da se spušta na prostrane pašnjake. Samo su čuli da je kauboj odjahao. Nisu mogli da ga vide. Grabio je galopom u pravcu ranča, galopirajući kroz noć. Dok je potražio pogledom mesto gde bi mogli da logoruju. Gusti izdanci hrasta pružali su priličan zaklon od vetra. Rasedlao je konja i prepustio Melisi sedlo i pokrivač, a sâm je seo leđima naslonjen na stablo drveta. Ispružio je noge i preko krila spustio „parker" pušku.

Melisa Loson je spustila glavu na sedlo i pokrila se njegovim starim ćebetom.

– Zašto ne priđeš bliže? – prošaputala je izazovno. Međutim, Dok je nije udostojio ni pogleda. Uvređena, ostala mu je dužna odgovor.

IX

U toku noći se Dok trgao iz sna. Sa „parkericom" u ruci došunjao se do Melise. Ležala je ispod pokrivača i spavala. Do đavola! Bio je ubeđen da ga je iz sna prenuo neki šum. Sigurno nije bio u pitanju krik neke sove!

Ljudi sa „Barlet" ranča su znali da se njih dvoje nalaze tu negde u blizini. Konj može noću čuti i namirisati nekog ako se približi. Uto se pokrenulo nešto s Dokove leve strane.

Da možda nije u pitanju onaj prokleti revnosni šerif iz Huvera i njegova potera? Ukoliko je on, onda nema smisla da puca ukoliko mu on zapreti!

Promakla je jedna senka. Video je samo u deliću sekunde. Da li je u pitanju neka životinja ili čovek. Nemajući drugog izbora, podigao je sačmaricu i pucao. Ispalio je samo jedno punjenje.

Pucanj se prolomio kroz noć i Melisa bi sigurno skočila od straha da je Dok nije držao čvrsto pritisnutu uz tle.

Bio je u pitanju čovek. To se čulo po poviku. Dok je čak pretpostavljao da ga je video u trenutku kada je iz sačmarice blesnula vatra. Pri toj vatri su se svi predmeti oko njega obojili plamenom svetlošću i mogli nazirati.

Melisa Loson se rvala s njim. Htela je da ustane. Međutim, pritiskivao je energično uz zemlju i pritom još šakom leve ruke zatvorio usta.

– Sledeći pucanj će biti namenjen njoj! – vikao je prodornim glasom. Radilo se o njenim ljudima, jer da je u pitanju bio šerif iz Huvera bez oklevanja bi tražio da se oboje predaju.

Kad je poslednji eho ove opomene utihnuo, zavladala je preteća tišina. Dok nije mogao da proceni da li je pritajeni čovek ostao da leži ili je otrčao dalje.

– Oni mora da su poludeli! Momcima izgleda uopšte nije jasno da ste vi, pre svega, u velikoj opasnosti? – rekao je skidajući joj ruku sa usta.

– To nisu moji ljudi! To je onaj prokleti šerif sa svojom bagrom.

Na istoku se pojavila tanka srebrna traka. Novi dan! Dok je pokušavao da prodre pogledom kroz još uvek neprozirnu okolinu. Uzalud! Osluškivao je napregnuto, ali nije mogao čuti ništa.

Dan je stizao brzo kao da grabi čizmama od sedam milja. Istom brzinom se povlačila noć! Drveće, žbunje i kamene gromade ulazili su u sivilo praskozorja izlazeći iz crne noći. Bilo ih je sve lakše razaznati.

Da li da ih pozove? Da li da ovde izvrše razmenu? Uspravio se i podiže nju na noge. Pogled mu je stalno kružio po okolini. Bez prestanka je motrio. Lupeži su se po svemu sudeći povukli. Ni od ljudi iz Huvera nije bilo ni traga.

– Morao sam prvo da utvrdim da li su mi leđa slobodna – osedlao je konja, podigao je u sedlo, a zatim se i sâm vinuo iza nje. Kada su pred sobom ugledali ranč „Slatko srce", sunce je već počelo da izlazi.

Zaustavio je konja i sačekao. Melisa je netremice gledala prema ranč kući, dok je on držao na oku predeo koji ih je okružavao. Nije hteo da dozvoli da ga potera iz Huvera iznenadi. Pretpostavljao je, međutim, da se potera utvrdila na „Barlet" ranč i da tamo iščekuju. Gde bi inače mogao biti?

– Pucaj u vazduh! – zahtevala je Melisa. – Inače ćemo ostati ovde do podneva.

Nipošto! To je baš hteo da izbegne jer je možda šerif iz Huvera negde u blizini. Neka ga đavo nosi! Kod ambara se odjednom primetilo neko kretanje. Dva jahača izađoše iz duboke senke i stupiše na prostor obasjan suncem. Patrik i Trini!

– Tamo! – doviknu Melisa pokazujući rukom u pravcu ambara. – Eno ih dolaze!

Okrenula se sijajući od radosti.

– Dok, promeni mišljenje i pođi sa mnom. Patrik će curu odvesti u Montgomeri! – nagovarala ga je ozbiljna lica.

– Vi ne shvatate! – uzvratio je. – Mi smo dva sveta!

– Kako god hoćeš – zaključila je uporno ostajući na oslovljavanju sa ti.

Sačekao je da se malo približe, a onda zatražio odlučno – On neka ostane gde je!

Melisa je mahala obema rukama.

– Ostani pozadi, Patrik! Pusti je da dalje jaše sama!

Revolveraš zastade, a Trini potera konja dalje.

– To je vaš konj, gospođice! – doviknuo je Patrik pokazujući na konja pod Trini.

– Prepuštam vam ga – rekla je Melisa Loson pogleda uprtog u Trini. – Dok, ti mi bar učini jednu uslugu, nestani iz ovog kraja. Ne bih želela da ponovo...

Trini je već prišla i Melisa kliznu iz sedla. Trini je priterala konja sasvim uz Dokovog, a on je ispružio ruke i podigao je prenoseći je na sedlo ispred sebe. Sada su opet bili zajedno, priljubljeni jedno uz drugo, ne obraćajući pažnju na gospodaricu „Barlet" ranča. Stajala je tu i nepomično ih posmatrala užarenim pogledom punim ljubomore.

– Holideje! – vikala je divlje i neobuzdano – Holideje!

Trini i on pogledaše prema njoj. Stajala je pored svog konja i držala uzde.

– Ti, idiote! – vikala je van sebe od ljubomore. – Ti, prokleti idiote!

Dok samo obode konja ne obazirući se na uvrede. Krenuli su. Iza njih je Melisa nešto vikala, a posle toga je Patrik pucao u vazduh.

Dok nije morao da se okreće. Lov na njega je počeo! U gustom poretku su se iza ambara pojavili jahači. Njih osam! Melisa i Patrik su ih sačekali, a onda im se pridružili. Prvo revolveraš, a zatim i ona. Poterala je žestoko konja pod sobom i izbila na čelo.

Lov je nastavljen preko brda i udoljica preko kamenja i potoka. Rastojanje je iznosilo oko pola jarde. Dokov konj je grabio iako je nosio dvostruki teret. Istina, Trini nije bila mnogo teška. Ona je svaki čas pogledala unazad.

– Kakva je ona to osoba? – pitala je.

– Šljam! – glasio je njegov kratki odgovor.

Poterao je konja kroz predeo gusto obrastao žbunjem. To nije bilo bekstvo. Hteo je da ščepa Melisu Loson i dovede nazad u Huver. Međutim, trebalo je pre svega obezbediti Trini sigurnost, smestiti je negde gde bi bila van opasnosti.

Njihovi gonioci su smanjivali rastojanje.

Holidej je još jednom podstakao svog konja. Trini se prislonila uz njega i obgrlila ga obema rukama...

Zaklonjeni predeo oko reke im je i ovoga puta omogućio da se gonioci povuku neobavljena posla. Jahao je gotovo dve milje kroz plitku vodu tako da za sobom nije ostavio nikakav trag. Nije ostavio ni otisak konjskog kopita. Onda je ponovo skrenuo prema jugu. Na drugoj obali su se konačno oslobodili potere.

Zaustavio se da bi konj mogao da se napije. Tek tada su imali prilike da razgovaraju.

– Kako si? Jesu li postupali pristojno s tobom? – raspitivao se Holidej.

– Ničim me nisu povredili, ne brini. Ali šta će biti sada?

– Moram te odvesti nekuda da te ne bi još jednom mogli kidnapovati.

– Hoćeš li ostati sa mnom?

– Kada sve bude gotovo, doći ću po tebe i onda ćemo zajedno nazad u Montgomeri. Imaš li negde ovde prijatelje ili poznanike?

Odmahnula je glavom.

– Odvešću te u Huver! Šerif iz Huvera je bio na „Barlet" ranču?

– Jeste. Pretresao je rančersku kuću tražeći nju i tebe. Kako to da ti je šerif za petama?

Trini nije imala ni o čemu pojma. Razbojnici joj nisu rekli ništa o tome šta smeraju. On joj je sve ispričao a onda su nastavili put, sve dok se mrak nije spustio.

Dok pusti Trini da klizne na zemlju, a onda sjaha s konja. Ona ga je istog časa zagrlila čvrsto. Oči su joj blistale, a usne bile vlažne. Mirisala je na lavandu. U Trininom naručju osećao je mir i spokojstvo. Zaboravljao je svoju sudbinu koja ga je osudila na lutanja, sve kroz šta je prolazio.

Kraj njih je stajao konj spuštene glave. Nije se pomerao.

X

Doku je uspelo da stigne u Huver a da mu niko nije za petama. Mrak se već spustio kada su se zaustavili na drugoj strani ulice nasuprot šerifove kancelarije. Tu su i sjahali. U kancelariji je gorelo svetlo, a zavese bile navučene. Povremeno bi unutra promakla nečija senka. Čekali su. Potrajalo je pola sata, možda i više dok su se dvojica nepoznatih ljudi odlučili da napuste kancelariju. Pošto su se udaljili, Dok i Trini su prešli ulicu i ušli u šerifovu kancelariju.

Čuvar zakona je sedeo za pisaćim stolom. Kada je prepoznao Doka, skočio je kao oparen i hteo da se maši revolvera. Međutim, on je već uperio sačmaricu u njega. Nije imao kud nego da odustane od potezanja oružja.

– Hteli ste da dovedete nazad Melisu Loson? – rekao je oštro. – Ko je sad ovo?

-To je moja draga prijateljica kojoj sam mnogo zahvalan za sve što je učinila i rizikovala svoj život! Trini Brenan iz Montgomerija. Banda je otela i zarobila, a ja sam je izbavio u zamenu za Melisu. Sada ću da odjašem ponovo na „Barlet" ranč i dokopam se one „ukrotiteljke zvečarki"!

– Znači, to je bio plan – promrmljao je šerif.

– Uzmite pod vaš nadzor Trini Brenan kako bih ja imao potpunu slobodu kretanja – predložio je Dok.

Šerif ga odmeri hladno.

– Već sam vam rekao da se držite po strani, čoveče!

– Hoćete li da stupite u bitku sa ljudima sa „Barlet" ranča? Uz koliko mrtvih i ranjenih, pitam vas?

– Vi kao jedan jedini, sâm nećete izvući živu glavu! – podsetio je šerif.

– Ja mislim da se i ne moram boriti. Ja hoću da se dokopam nje, a ne svih članova bande. Ona je, uostalom, vođa kidnapera. Ona mi je dovoljna.

Šerif namignu Trini, a onda upita podrugljivo – Vi imate neke svoje posebne metode, zar ne?

– Svaki pojedinačni metod može da uspe ili omane. Ja sada još ne znam kako ću postupiti. U svakom slučaju, neću koristiti gvozdenu polugu da bih provalio vrata.

– Znači, na vrhovima prstiju, iz potaje.

Holidej je umesto odgovora slegnuo ramenima.

– Kako vidim, vi ćete od umora pasti na nos!

– Mogu li Trini Brenan da odvedem u hotel?

– Moj pomoćnik bi vas odmah uhapsio. Pustite to, ja ću se pobrinuti o svemu.

– Vi imate pomoćnika u hotelu?

Podigao je desnu ruku i pokazao dva prsta.

– Dvojicu! Jedan stražari na sporednim vratima, a drugi je ispred hotela na ulici pritajen u senci.

Holidej pogleda upitno Trini, a ona klimnu potvrdno glavom. Kada je uzeo u naručje, šerif im je okrenuo leđa. Holidej je samo pomilovao po kosi.

– Nemojte dozvoliti da to traje predugo! – opomenuo ga je šerif kada se uputio prema vratima. – Meksikanac postaje nestrpljiv i nemiran, a i devojke bi najzad htele svojim kućama.

Holidej pokaza na Trini.

– Ni ona neće hteti da čeka čitavu večnost. Ne brinite, zalepiću svom riđanu krila!

Podigao je ruku u znak pozdrava, izašao napolje i zatvorio vrata za sobom. Uzjahao je konja i krenuo put „Barlet" ranča. I to u žestokom tempu. Hteo je da u osvit dana bude na licu mesta. Cilj mu je bila uzvišica na zapadnoj strani ranča sa koje se pružao odličan pregled.

Tamo je upravo stigao kada se na istoku pomolilo sunce. Ovaj put nije samo konju iscrpeo svu snagu, nego i samom sebi. Odspavao je dva sata pre nego što je krenuo u akciju.

Pre svega ostalog, Dok se ograničio na posmatranje. Nije bilo mnogo toga da se vidi. Nije čak otkrio ni straže. Oko podneva su dva jahača iz pravca Montgomerija stigla na ranč. Melisa Loson je izašla na terasu da ih pozdravi. Četvorica revolveraša su izašla sa njom i stajala spremna uz kuću. Uveli su pridošlice u ranč kuću, a oni ostali ispred nje na straži. Tek kada su ta dva jahača napustila imanje, revolveraši su se vratili unutra. Dva sata kasnije su osmorica osedlala konja i napustila ranč. Osam ljudi u grupi, osam revolveraša! To ga je nateralo na razmišljanje. Da li plaćene ubice jašu u Huver? Zbog svedoka? Zbog Trini?

Hotel je pod stražom, to je tačno. Međutim, to Doka nije naročito umirivalo. Kako je mrak osvajao, tako se odvajao sa svoje osmatračnice spuštajući se lagano prema rančerskoj kući. U kući sada nije bilo više stranaca. U toku noći su se straže povukle sa isturenih punktova. Koristeći zaštitu mraka, Dok je obišao zgradu i sa bočne strane uđe u nju kroz jedan odškrinuti prozor. Iz predvorja je dopirala galama. Dolazio je iz mraka u sve osvetljeniji deo kuće. Našao se u

hodniku iz kojeg su vrata vodila direktno u predvorje. U ovom delu se nije nalazila kuhinja, niti druge pomoćne prostorije. Odjednom je ugledao uzane stepenice koje su vodile na gornji sprat. Bile su to stepenice za poslugu. Dok u magnovenju promeni odluku i uputi se gore zavojitim stepenicama. Mogao je, uostalom, da se osloni na svoje čulo mirisa, jer mu je upravo miris Melise Loson bio poznat. Idući gornjim spratom od vrata do vrata osećao je taj miris sve žešće. Golicao mu je nozdrve. Tri velike sobe bile su njeno, takoreći, intimno carstvo. Ušunjao se u spavaću sobu i seo na stolicu kraj same široke postelje. Vreme je sporo odmicalo. No, Dok je bio strpljiv. Nešto pre ponoći čuo je šumove i glasove. Trenutak kasnije se napred otvoriše neka vrata. Melisa Loson nije bila sama, vodila je sobom nekog muškarca. Holidej je bio veoma radoznao da utvrdi ko je taj izabranik. U svakom slučaju, tip je imao dubok, prijatan glas. U prednjem delu Melisinih prostorija bilo je sada svetlo. Razgovarali su očigledno uzbuđeni. Melisa se povremeno kikotala tako da je stekao utisak da je gospodarica „Barlet" ranča pripita. Svetlost se sada širila čak do mesta na kojem je bio Holidej. Njena senka je odjednom dosegla do spavaće sobe. Stajali su blizu vrata i ljubili se. Bili su zagrljeni.

– Upaliću ovde svetlo – rekao je Melisin pratilac.

– Ne, molim te, nemoj! – šaputala je. Bila je veoma uzbuđena što se po treperenju njenog glasa moglo lako zaključiti. Držeći se za ruke došli su u spavaću sobu. Izgleda da su bili spremni da odmah započnu ljubavnu igru.

– Ne, od toga danas neće biti ništa! – rekao je Holidej i ustao sa stolice. U spavaću sobu je prodiralo dovoljno svetlosti da su mogli da ga razaznaju. Istina, ne baš sasvim jasno. Pogledala je u pravcu iz kojeg je dolazio glas i ukočila se.

– Holidej! – rekla je Melisa. Znači, poznala mu je glas. Sada je i njen čovek znao koliko je sati! Vešto se mašio za revolver.

– Sklanjaj ruku s revolvera ili ste oboje mrtvi! – odseče Dok koji je već držao spremnu „parker" pušku.

Melisin pratilac se ukoči u mestu. Nije bio naročito visok, ali izrazito plećat momak. Dok mu priđe sasvim blizu i nasloni cev sačmarice na grudi.

– Niko me neće zaustaviti da vas, ako treba, oboje pošaljem u pakao.

Melisin noćni posetilac je bio jedan od njenih ljudi. Holideju je lice bilo poznato, samo mu nije znao ime.

– Mis, vi mora da znate da vas u Huveru očekuju nestrpljivo. Ne morate pakovati ništa, ono što vam nedostaje kupiću vam tamo u gradu!

– Ti, đubre jedno prokleto! Nećeš se drznuti da još jednom na silu odvedeš gospodaricu! Kako zamišljaš da živ izađeš iz ove kuće? To ti neće uspeti!

Hteo je da kaže još nešto, ali je samo podigao sačmaricu tako da je momku cev sada bila uperena u usta.

– Ti mi nećeš stvarati teškoće! – rekao je Dok odlučno. – Pritisnuću obarač i oslobodićemo te se!

– Budi miran, Badi! – prosiktala je Melisa gnevno.

Dok je ispružio ruku, uhvatio Melisu za mišicu i privukao je k sebi.

– Idi i reci ostalima da mi dolazimo. Hoću da svi budu mirni i da se drže po strani. Ako samo mrdnu... – umesto da okonča rečenicu, pritisnuo je cev puške Melisi na bradu.

Badi ga je gledao pravo u uči. Tek nekoliko časaka kasnije se okrenuo da obavesti ostale i da ih upozori. No, do toga Holideju nije bilo uopšte stalo. Munjevito je s leđa tresnuo Badija. Onesvestio ga je u trenutku, tako da se snažni momak sručio na pod kao krpena lutka. Čak je delovalo kao da se nikada više neće osvestiti. Tresak je bio žestok. Melisa Loson je uzdahnula i gledala Badija razrogačenih očiju.

Dok je odmahivao glavom odlučno – Doći će ponovo k sebi. Za jedan sat će biti ponovo na nogama!

– Ti si mu razbio lobanju! – vrištala je Melisa unoseći mu se u lice.

– Ma nisam, uveravam vas da će se osvestiti bez posledica!

– Ti si jedan pogani tip! – plakala je gospodarica „Barlet" ranča. Suze su joj u stvari potekle od besa.

– Vi ste, kao i uvek u pravu, mis! – narugao joj se on. Poveo je Melisu za ruku tako da su zajedno obišli Badijevo nepomično telo, prišli vratima i uputili se sporednim stepenicama za poslugu.

Za divno čudo, u velikoj kući nije niko primetio ništa. Uspeo je da umakne sa Melisom kroz isti onaj prozor kroz koji je i došao u kuću. Niko od stražara ih nije primetio. Naravno, Dok je bio siguran da će se Badi osvestiti za sat do dva i da će podići uzbunu. A do tog vremena hteo je da bude daleko, vraški daleko, ako je moguće! Srećom, kao što je ušao u zgradu tako je i izašao zajedno sa Melisom. Niko ga ni iz kuće, ni od momaka na straži oko nje nije primetio.

Stigao je neometano do svog konja. Oboje su se popeli na leđa plemenite životinje, s tim što to Melisa nije učinila dobrovoljno. Odmah su krenuli put Huvera.

Jadna životinja pod dvostrukim teretom bila je na ivici snaga, kada je Dok sa Melisom stigao u Huver. Sunce je upravo zalazilo. Kada su stigli do prvih kuća već se čula larma, odjeci revolverskih i puščanih metaka. Pucnjava kao da ni na trenutak nije prekidana. Naravno, Holidej nije morao da lupa glavu šta bi to moglo biti. Znao je ko su zaraćene strane! U šerifovoj kancelariji kao da nije bilo nikoga. Borba se vodila u neposrednoj blizini hotela. No, sve je to Doku bilo poznato već satima. Usput mu je Melisa Loson priznala da je poslala onih osam jahača u Huver da bi uklonili svedoke.

Još daleko od hotela sišao je s konja i poveo Melisu Loson za ruku. Držao joj je „parkericu" ispod brade i vodio

pravo prema hotelu. Morala je da ide ispred njega. Na ulici nije bilo žive duše. Tek na pristojnom odstojanju su se mogli primetiti posmatrači koji su napregnuto pratili rasplet događaja. Pucnjava odjednom prestade. Samo se još jednom ispred hotela čula puška, a onda je usledila tišina. Dok je išao pločnikom iza Melise. Jedini šumovi bili su odjeci njihovih koraka, njegovih čizama i njenih potpetića.

Kada su bili samo jednu kuću udaljeni od hotela odjeknu još jedan pucanj iz puške. Posle toga se Karl pojavi na drugoj strani ulice. Kolovoz je bio između njih.

– Nosi se u pakao! – doviknu mu Dok. – Ovo nije cirkuska predstava!

Stajao je nekoliko trenutaka držeći bez prestanka gospodaricu „Barlet“ ranča na nišanu svoje „parkerice”.

Karl se približio samoj ivici pločnika.

– Mi ćemo vas srediti, Holidej! Dići ćemo hotel u vazduh! Dakle, predaj nam Melisu i mi ćemo nestati!

– Ako pritisnem obarač, njena glava će ti pasti u krilo! – pripretio je. – Dakle, povuci se! Napusti grad ovog časa, bez oklevanja!

– Tebi ovde nije poznat odnos snaga, čoveče! Govoriš besmislice.

– Karl! – pozvala ga je oštro Melisa, s očiglednom namerom da ga spreči da nešto oda. Najzad, ispod njene brade se nalazila cev opasne sačmarice, i to u rukama dokazano veštog revolveraša, Doka Holideja!

– Gospo, nemate razloga da se bojite! Mi ćemo se ovde probiti i pobediti, u to nema sumnje!

– Sklanjaj mi se s puta inače ću povući obarač! – još jednom je upozorio Dok.

– Karl! – gotovo je preklinjala Melisa Loson. Revolveraš je piljio u nju. – Odlazi konačno – zahtevala je ispunjena strahom, jer očigledna pretnja sačmaricom nije prestajala. Dok nije imao nameru da joj olakša situaciju, na protiv! Uostalom bilo mu je jasno da je još mnogo života u opasnosti.

Karl uputi Doku pogled pun mržnje, a onda se okrenu i skloni sa ulice. Holidej je hitro nastavio dalje vodeći Melisu. Hotelska vrata ispred njih se otvoriše sama, kao pokrenuta nekom čarobnom rukom. Videli su ih da dolaze. Odbor za doček činio je šerif sa dvojicom svojih ljudi iz potere.

– Moj bože, konačno! – jeknu čuvar zakona. – Najzad ste ovde s njom. Mislio sam da vam ovog puta neće uspeti! Pribojavao sam se toga.

Neko od ljudi je iza njih zatvorio vrata. Prišli su prozoru i zauzeli poziciju. Inače na prozorima više nije bilo čitavog okna.

– Koliko ljudi imaju kidnaperi? – pitao je Holidej.

– Mislio sam da je došao kraj, da je sve gotovo. I jeste, ali sada na drugi način, jer je gospođica u našim rukama. Lupežima preostaje sada još jedino da se povuku.

Holidej odmeri čuvara zakona značajno.

– Nije tako? – šerif razvuče lice u nedoumici.

– To kidnapovanje je bilo veoma unosan posao. Zar ne mislite da bi momci mogli doći na pomisao da ga nastave i bez nje?

Lice čuvara zakona pretvorilo se u grimasu u kojoj se očitavala bojazan i sumnja u isto vreme. Melisa Loson je sa svoje strane zbunjeno gledala čas jednog, čas drugog.

– Holidej, vi crtate đavola na zidu! – najzad proslovi šerif.

– Nadam se da ga samo crtam! – Dok se okrete prema jednom od prozora i upita – Povlače li se?

– Ne vidim ništa i ne čujem ništa – glasio je odgovor.

– Oni su još uvek tu! Strahujem da će stići odmah! – doviknuo je čovek s drugog prozora.

– Pet minuta pre vašeg dolaska zapretili su da će dići hotel u vazduh – objasnio je šerif. – Dali su nam pet minuta za razmišljanje. Toliki je bio rok!

Holidej se počeša iza uha.

– Mislim da će moći sada odustati od takve namere, jer je ona sada ovde sa nama – pritom je pogledao Melisu Loson s čijeg lica je nestala sva boja. Bila je na smrt uplašena.

– Tamo napolju ih je osam! – rekao je Dok. – Koliko nas ima ovde?

– Osam! – šerif se iznenadio. Pokazao je prema vratima. – Tamo ih je najmanje dvadeset. Opkolili su ceo hotel. Upali smo u zamku kao pacovi!

Dok pogleda Melisu upitno.

– Ja sam im naredila da povedu sobom i ljude sa drugog ranča – rekla je ne dižući pogled s poda.

Šerif i Dok se pogledaše značajno.

– Treba da naredite svojim ljudima da se povuku odmah! – rekao je čuvar zakona. – Ako ne budu poslušali vaše naređenje i sami znate šta sledi.

Moćna i nadmena gospodarica „Barlet" ranča, bila je u ovom trenutku slika i prilika očaja i nedoumice. Poslušati šerifa i Doka značilo je staviti se na suprotnu stranu, suprotstaviti se svojim ljudima. Po svemu sudeći, međutim, njeni ljudi su sve manje bili to. Već je osetila otpor i neposlušnost. Kao da su bili spremni da je žrtvuju, da se odreknu nje.

– Holidej! – odjeknuo je razdragan povik. Okrenuo se i ugledao Trini. Silazila je niz stepenice. Bolje rečeno, trčala je.

– Isuse, ostanite gore, Trini! – doviknu joj šerif dok joj je Dok pošao u susret. Usred predvorja Trini mu klonu na grudi i zajeca.

– Umiri se! Tebi se neće dogoditi ništa – rekao je, poljubio joj kosu i čvrsto stegnuo uz sebe.

Nije mogla da se smiri od plača.

– Da li su Meksikanac i devojke gore? – pitao je. Mogla je samo da potvrdno klimne glavom.

Ispred njih se u tom trenutku otvoriše glavna hotelska vrata i šerif proturi glavu napolje. Vikao je prodornim glasom, stavljajući šake pored usta.

– Ovde je Melisa Loson. Ljudi, ona ima nešto da vam kaže.

Čuvar zakona i dvojica njegovih ljudi su poveli Melisu do otvorenih vrata.

– Karl! – pozvala je. – Karl, ja...

Puške su zapraštale i meci poleteli prema vratima. Šerif je bio zbunjen. Prišao je vratima i video da su se bezbrojni meci žarili u dovratak. Pucnjava je zatim na kratko prekinuta.

– Idi gore, Trini! – naredio je Dok.

– Bojim se!

– Holideje! – pozva ga šerif. Stigao je da Trini gurne prema stepenicama, a onda se uputi prema hotelskim vratima.

– Odgovor je bio jasan i nedvosmislen – rekao je šerif. – Šta sada, Holidej, pitam se?

To se, uostalom, pitao i Dok. Ovakav rasplet događaja nije za njega bio neočekivan, jer je znao s kakvom vrstom ljudi ima posla.

– Idite i vi gore na sprat – rekao je Dok Melisi, koja još uvek nije mogla da shvati da su je njeni ljudi ostavili na cedilu. Bila je avetinjski bleda, a oko usana joj se urezala bora gorčine i razočaranja.

– Šerife! – vikao je Karl sa ulice.

– Vreme za razmišljanje je isteklo.

Dok priđe prozoru i proviri napolje. Nije mogao da vidi revolveraša Karla. Tome je bio razlog i to što se dnevna svetlost gasila, ali ne još potpuno tako da se nije moglo videti jasno, a svetiljke još nisu bile upaljene, ni ulične, kao ni one u kućama.

– Dolazimo sada! – povikao je revolveraš. – Pažnja!

Holidej se sagnu, a čovek do njega podiže„ vinčesterku" u visinu ramena. Negde iza hotela čuo se pucanj koji kao da je sledila grmljavina. Kuća se ljuljala, čak se i pod Dokovim nogama ugibao. Strašan pritisak kao talas prođe svim prostorijama i izbi jedna vrata iz dovratka. Još nekoliko baci i pokosi slike sa zidova. U magnovenju je ceo hotel bio ispunjen dimom i prašinom. Sa sprata su dopirali divlji i histerični povici.

Dok i šerif se pogledaše upitno.

– Koliko ljudi ima tamo pozadi? – hteo je Dok da sazna. Ni ovom prilikom nije dobio odgovor.

– Šerife!? – povika jedan od ljudi u busiji na prozorima. Dok pogleda napolje i u pravom trenutku otkri da jedan paket leti kroz vazduh u pravcu hotela. Bez oklevanja je izvukao revolver i pucao.

Leteći paket se u letu preobrazio u džinovsku vatrenu munju, a zatim nasta grmljavina koja je izazivala bol u ušima. Pritisak je potisnuo vrata hotela unutra i ona su prignječila nekolicinu ljudi koji su se tu zatekli. Samog Doka je pritisak prilepio za pod. Pao je s treskom, no srećom, uspeo je da se brzo osovi na noge jer nije bio povređen. Držeći u jednoj ruci „parker" pušku, a u drugoj revolver, izleteo je na ulicu. Odmah iza njega trčao je šerif. I on je već video da je bomba eksplodirala na drugoj strani ulice i da je tamo načinila neuporedivo veću štetu nego u hotelu.

Na suprotnoj strani ulice je takođe bilo mnogo prašine i dima koji se podizao sve do krovova. Kada je dospeo na drugu stranu ulice, Dok nije mogao da vidi ni prst pred okom. Prašnjavi vazduh i dim imali su odvratan ukus na sumpor i gonili na nezadrživi kašalj. Na pekari je nedostajalo pola krova, Upravo tu u pekari se smestilo nekoliko razbojnika. Njih četvorica. Čim se Dok pojavio otvorili su vatru. Nameravao je da protrči tuda, jer je sumnjao da se bacač bombe i strelci koji su ga pokrivali nalaze iza bočne strane pekare. Hteo je da spreči bacanje naredne bombe koja je mogla pogoditi strelce na ulazu ukoliko bi stigla do hotela.

Zato se povuče nazad i zakloni iza dovratka, koji mu je pružao izvesnu bezbednost. Podigao je sačmaricu. Pucao je odjednom iz obe cevi tako da je protresla mnoge uši, a sačma se zarivala i tutnjala u pekari. Prodirala je kroz otvorena vrata unutra. Kada se okrenuo i istovremeno napunio magacine „parkerice", šerif mu je stajao iza leđa i pokazao mu ulicu, ali u drugom smeru. Holidej klimnu glavom i potrča do bočne strane pekare, dok je šerif pogrbljen grabio što dalje od tog mesta.

Dvojica razbojnika su čučala između pekare i susedne kuće nagnuta nad jedan sanduk. Drugi je nešto preturao po sanduku, a prvi je „vinčesterkom", podupirao poklopac sanduka da bi ga držao otvorenim. Holidej nanišani revolverom na njih.

– Predajte se!

Obojica skočiše, ostaviše sve i užasnuti pobegoše odatle. Bio je to sanduk sa dinamitom, što je bio i očigledan razlog njihovog užasavanja. Jedan metak bi bio dovoljan da ih poubija i da sruši pekaru i okolne kuće. Dvojica lupeža su bežala koliko su ih noge nosile i za tili čas nestala s vidika.

Holidej je prišao sanduku. Bio je pun baruta u šipkama. Već su bili sastavili svežanj od osam takvih šipki. Pustio je poklopac, zaključao rezu i uhvatio sanduk za specijalnu dršku pričvršćenu na poklopcu.

Kada se okrenuo sa sandukom u ruci, na drugoj strani ulice su stajali Karl, Patrik i još dvojica revolveraša čija imena nije znao. Sva četvorica su držali uperene revolvere i cerili se satanski.

Doku je razlog tom paklenom smehu bio poznat. I za Doka je važilo isto: samo jedan metak i on bi zajedno sa obližnjim kućama i pekarom na čijoj bočnoj strani se nalazio, odleteli u vazduh. Što se četvorice revolveraša tiče, i oni bi malo proleteli kroz vazduh, ali bi sigurno uspeli da, manje više, ostanu neozleđeni.

Reagovao je hladno i munjevito u isto vreme. Uzeo je zamah i hitnuo svom žestinom sanduk prema njima. Oni s tim nisu računali. Bacili su se unazad i levom, slobodnom rukom zaklonili lica. Pet koraka iza njih sanduk tresnu o zemlju. Sada se nalazio bliže njima nego Doku. Za njega to nije predstavljalo spas. Budući da se

nalazio između zgrada, eksplozija bi ga sigurno rastrgla, kao i njih uostalom.

Karl, Patrik i druga dvojica su po svemu sudeći bili čvrsti momci. Za čas su se povratili od šoka. Znali su da Dok ne može pucati u sanduk ukoliko ne želi da zajedno s njima otputuje u pakao. Zbog toga su odmah otvorili vatru. Sva četiri pucnja kao da su se slila u jedan. Revolveraše je bilo teško razabrati, jer se mrak već spustio, ali je vatra iz revolverskih cevi predstavljala dobro osvetljenu preciznu metu. Bacivši se kao panter u stranu, u sigurnost, Dok je još u padu pucao iz sačmarice. Odmah iz obe cevi. Plamen i dim sukljali su iz cevi, a usijana sačma otera ljude sa pločnika na ulicu. Više nije mogao da vidi. Bacio se na zemlju i priljubio glavu uz drveni zid pekare. Bacajući se tako, snažno je tresnuo glavom tako da mu se za trenutak zamutilo u glavi kao da će izgubiti svest.

Kada mu je uspelo da se osovi na noge, pucnjava se više nije čula. Sa ulice su samo dopirali povici i vriska. U prolazu između kuća je to naročito snažno odjekivalo. Holidej se nasloni na zid i napuni magacine „parkerice". Posle toga se lagano uputio napred, uzeo sanduk i zakoračio na ulicu.

Hotel je bio bleštavo osvetljen. Svuda su gorele svetiljke, a ljudi su noseći puške u rukama trčali pored njega.

Borba je bila okončana.

– Hoćete li da otputujete? – čuo je šerifovo pitanje. Čuvar zakona se stvorio iza njega dajući uputstva šestorici svojih ljudi koji su upravo vodili desetoricu uhvaćenih razbojnika u pravcu šerifove kancelarije. Šerif pokaza rukom na sanduk. Holidej mu ga pruži govoreći – Ovo mi je neko dao!

Čuvar zakona upita neodlučno – Je li to novac?

– Kraj novca se može držati upaljena šibica. Od toga se, ako i izgori, samo može postati siromašan. No ako bi ste ovde prineli zapaljenu šibicu...

– Nebesa! Eksploziv! – čuvar zakona za dlaku nije od zaprepašćenja začinjenog naravno i strahom, ispustio sanduk iz ruke.

Holidej potvrdno klimnu glavom.

– Sad shvatam! To su pripremili ukoliko bi se obračun okrenuo u našu korist – zaključio je čuvar zakona odmeravajući sanduk u ruci. – Videćemo se još! – dodao je i krenuo za svojim ljudima.

XI

Kidnaperi su bili pobeđeni. Niko više nije bio ugrožen. Međutim, to ni iz daleka nije predstavljalo srećni završetak. Trebalo je mnogo toga da se uradi. Prva stvar je bila suđenje. Prvooptužene, međutim, nije bilo na procesu. „Ukrotiteljka zvečarki", vođa kidnapera, glavni trgovac belim robljem nije mogla biti izvedena pred porotu, jer je sama sebi presudila – skočila je sa prozora hotelske sobe i ostala da leži na ulici, na mestu mrtva. Sigurno od straha od najteže ka-

zne, a i zbog razočaranja i očaja da su je njeni momci tako lako ostavili na cedilu. Čak su bili spremni da je ubiju eksplozivom i mecima!

Bez obzira na tu činjenicu, proces je ipak održan. Krunski svedok je bio Meksikanac, ali je uspeo, uprkos svemu, da prođe bez kazne zahvaljujući saradnji sa Dokom i šerifom iz Huvera. Devojke su posle suđenja odvedene svojim kućama.

Trupe rendžera su posle ovog suđenja u celoj Alabami i čak na širem području protresli mnogobrojne javne kuće i stavili ih pod prismotru da bi otkrili gde se nalaze kidnapovane devojke. Naravno, to je povlačilo nova suđenja, nove procese.

„Barlet" ranč, imanje bez vlasnika prodat je na javnoj licitaciji za pozamašnu sumu. Taj novac je poslužio da se obezbedi bar materijalno obeštećenje žrtvama ovog stravičnog zločina, kidnapovanja maloletnih devojka. Naravno do obeštećenja su došli preživeli. Na procesu na kome je Meksikanac bio krunski svedok nabrojani su i svi poginuli i nastradali, počev od nesrećne Amande Remzi, devojke koja se navodno udavila jer nije znala da pliva. Naravno, bačena je u reku, jer se veoma opasno približila „Barlet" ranču i otkrivanju tajne kojom je bila obavijena delatnost Melise Loson. Teretila je uhapšene članove bande činjenica da su među ubijenima bili čuvari zakona. To je uvek bilo teže zlodelo od sličnih nad ostalim ljudima. Time se pokušavalo da se obezbedi bolja zakonska zaštita čuvarima zakona, najviše izloženim opasnostima.

Revnosni šerif iz Huvera je postao veoma popularan i to mu je donelo veliki ugled. Ono, međutim, što ga je mučilo i kopkalo, bio je Dok Holidej. Bilo je sigurno, to je on znao, da ima čestitih i preduzimljivih građanina u svakom gradu i da su mnogi spremni da pomognu zakonu, priključe se nekoj poteri ako to bude potrebno i uzmu oružje u ruke kada banditi ugroze grad, kao što je to i bio slučaj sa Huverom. Iako mlad, šerif je znao da među takvim ljudima nema strelca kakav je Dok Holidej, veštog borca i strelca kao što je on. Jednom rečju, nikako se nije mogao svrstati među poštene i preduzimljive građane. Bio je više od toga. Pošto je Dok šutradan napustio grad i nije prisustvovao ni jednom suđenju na kojem bi, smatrao je šerif, mogao da kaže ko je i za koga radi, čuvar zakona se morao zadovoljiti pričom koju mu je Dok ispričao. Navodno ga je angažovao otac Amande Remzi da nađe njenog ubicu i njene ranije nestale sestre. Priča, naravno nije bila ubedljiva. Istinu, međutim, Holidej nije mogao da kaže jer njegov zadatak bila je tajna koja ga je obavezivala na ćutanje. Ta savezna, maršalska kancelarija bila je direktno pod nadzorom vlade.

Šerif iz Huvera nije bio jedini kojeg je mučilo pitanje ko je u stvari Džonatan zvani Dok, Holidej. Njime je bila zaokupljena i Trini. Naročito je sumnjala u priču koju joj je ispričao na

početku, istu onu koju i šerifu, kada su ga dva dana posle dolaska u Montgomeri pozvali da dođe u Huver. Poziv je bio zvaničan, od strane šerifa.

Razlog odlaska u Huver, bila je nagrada koju su nesrećni roditelji sakupili i obećali čoveku koji će naći njihove otete kćeri. Holidej je morao da primi tu nagradu, nije mogao da je izbegne. Vraćajući se u Montgomeri doneo je veoma značajnu odluku. Prvi put posle dugog vremena poželeo je da se skrasi pored neke žene. Jašući tako u pravcu grada u kojem ga je čekala Trini i razmišljajući o njoj, osmeh mu je zaigrao na usnama, jer joj je izjavio ljubav što njemu baš nije bilo svojstveno. Setio se Melise Loson i, reči koje je izgovorila na Trinin račun. Bedna zabavljačica koja radi za sitan novac, pada s nogu... Baš divan način da se utroši nagrada. Treba početi sa Efijevim salunom. Možda vlasnik hoće da ga proda? Kako bi bilo lepo da Trini postane vlasnica lokala u kojem je radila kao pevačica i zabavljačica.

Kupovina lokala možda će malo utešiti Trini kada bude morao da krene... Kad mu se zdravstveno stanje pogorša... Možda.

Čekala ga je u svojoj kući i obisnula mu se o vrat.

– Večeras ću i ja s tobom u Efijev salun. Hoće li gazda možda naići tamo?

– Pa on svake večeri skokne bar na kratko da vidi kako idu poslovi. Ne zadržava se dugo. Efi je, ipak, star i umoran.

– Znači li to, Trini, da bi bio spreman da proda salun?

Trinine oči su zasvetlele kao zvezde. Ako njen dragi hoće ovde u Montgomeriju da kupi salun, znači želi tu da ostane zauvek. Nije smela ni da se nada tolikoj sreći. Znači li to da je posao za Remzija obavio i da je to sve, da se ništa ne krije iza toga?

– Ti bi da kupiš taj lokal, Holideje?

On je samo potvrdno klimnuo glavom. Te večeri i tokom sutrašnjeg popodneva obavljeno je sve. Efijev salun je promenio vlasnika, to je uređeno preko beležnika i novog sudije koji je došao u grad. Svedok je bio takođe novi čovek, šerif premešten u ovaj grad posle pogibije prethodnog čuvara zakona.

Novi vlasnik saluna, međutim, nije bio Holidej, nego Trini Brenan. On je ostao još nedelju dana u Montgomeriju u Trininom stanu. Odmorio se i uživao u njenom društvu. Trini je plakala kada je krenuo, ali je vlasništvo saluna donekle utešilo. Ne zbog toga što je sada bila „gazdarica". To nikako! Tešila je činjenica da je Holidej uložio veliki novac u njen salun što je govorilo u prilog tome da će se vratiti. Ulivalo je veliku nadu. O tome je Holidej mislio drugačije. Otišao je iz Montgomerija teška srca, ali nije hteo da kaže Trini ništa što bi je rastužilo ili oduzelo nadu.

KRAJ

MARKETPRINT

Poštarina uključena u cenu!

Detaljnije informacije:

telefon: 021 443 400
telefaks: 021 6331 067
mail: mprint@neobee.net

21000 Novi Sad
Đorđa Zličića 34

ISSN 0353-0000
00448
9 770353 000002